مننه

دګرانو ملګرو لکه

د محمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال د سرسید سکول پرنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد ترې

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي محمد ابراهیم کامریډ ،عبدالقدوس خودېزی، محمد عظیم کاکړ،

عبدالقادرمجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

دکتاب نوم	حرمونی زړونه
کاږي	
ليکوال	عبدالقادرمجرم
دچاپ کال	جنوري (۲۰۱۲)
دچاپ شمير	(۱۰۰۰)
شميره	۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸
qmujrim@yahoo.com	ايميل

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له ټوله کلي راپرې، د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود) پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چي په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه. د نۀ ګلېدو په وجه یې د وختونو بارانو دېوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چي خړې او شنې غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو. نژدې څکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چي نژدې ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې ژبې لري چي وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي. پر خولۀ ور پرېوځي. تر هغه یې نۀ پرېږدي چي وژلی یې نه وي."
یوه ورځ غټ ماځیګر زموږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین ډګري خوسی کېدو.
زما د اووم کال دوه درې غابښه وتلي وو. یو غابښ ښورېدو. په خوسي کښي د میرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت. ښورېدلی غابښ ووتو. څۀ وینې یې هم وکړې. ما په زوره زوره ژړل کورته را روان شوم. میرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولې ژاړې زویه؟"
زۀ: "مورکۍ! هغه مېرزاخان حرموني زما غابښ راویستو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه! ستا غابښ خو له ډېره وخته ښورېدو- که د میرزا خان لاس نهٔ وای ځیني ښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تهٔ قصداً نهٔ خوږولې".

زهٔ: "یا یا حرموني قصداً په خولهٔ کښې ووهلم. زهٔ هم دی حرمونی په خدای که پرېږدم. خولهٔ به یې ور وینوم."

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله. لېکین د حرموني په معنا نهٔ پوهېدم چي څهٔ ته وايي.

زهٔ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نهٔ درلود. روزګار یې ډمتوب وو. مور مي دریا، پلار مي ډول وهلو. هم یې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ویلې.

زهٔ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم. یوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولهٔ څهٔ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟"

نابلده ښځه: "هو خود یې وینم."

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی."

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولهٔ شي، دا ښاهستوکی هلک به یې څنګه پر بر! غورځاوو."

زهٔ حېران شوم. ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې. خدای شته د کلي ټولو ښځو زهٔ ډېر نازولم. په هم دې ورځ چي مور لـه هغې ښادۍ کورته راتلو. په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به يې ور وا غوندې . زما پر زوی لنډي (تنګي یا وړې)دي ." بل يې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښې ور کړې . کله چې کورته ورسېدو ـ ما له خپلي موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرموني څۀ ته وايي؟ "

مورکۍ خپله دريا په دېوال ځړوله مخ يې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځي مې درته ويلي دي دا حرموني ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن يې معنا هم زده کوې. "

زۀ: "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځي ته ويل دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی. "

مورکۍ وش کړو. دېوال ته يې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړي دي خطا شه. کومه نابلده ښځه ته يې وويل؟ "

زۀ: "هغه تک سپين مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چې يې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قميس چې يې په غاړه وو. "

مورکۍ: "زويه ! دا به يې ګپه سره کوله. وتا ته به يې ناحقه ښکنځل ولي کول. زويه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښي سره ويل کېږي چې خبره يې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي .دا کوجاوي يو بل ته وايي .حرمونې ،د رنډۍ زويه،د مرداري زويه داسي نوري ښکنځا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بیا ډېره خفۀ شوه ."
مورکۍ: "حرمونی خو هغه ته وايي چې مور او پلار يې نۀ وي معلوم .ستا خو شکر دی هم مور شته هم پلار."
زۀ: "موري ! چې زما مور او پلار معلوم دي بیا ولي بخت نامې ترور دا خبره په دردېدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښکارېدو. خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی."
مورکۍ: "زویه ! بد به دي کړي وي یا به بل څوک یاده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چې دې دا خبره په درد بدلي انداز وکړه؟ "
زۀ: "موري ! دا چې تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر کړې. وتاته به هلته درک در کړي .تۀ خبره يې زردانه ترور چې تر خولۀ د غم توري راباسي .زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په منځ کښې چې ولاړه یم چې د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه زۀ چې د خوشالو خلګو په منځ کښې ولاړه یم . چارپېره اتڼونه راباندي کېږي."
مورکۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي."
لنډه دا چې نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده .له هغې ورځې زما د حرموني له نامۀ کرکه وشوه .اوس چې به د کلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره کاوۀ.
د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چې ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله . ځکه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چې اخير تر کور نۀ وتم.په کور کښې به ناست وم چې ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم ـ هلته يو ماشوم طالب (نوم يې عبدالله خان وو) نری وچکی،تور مخ ـ پر خرېيلي سر به يې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی۔ د مولوي صېب د خور زوی وو۔
يوه وړوکي لور او يو زوی يې هم درلودو۔ هغه طالب سهار او ماځيګر له کورنو زيرې (ټوک)راټولولې ـدوه مولوي صېب او مورا ، يو هغه وړوکی طالب،دوه خپل وړوکي لور او زوی۔ دومره زيرې يې له کلي هر وخت راټولولې چي د ښې برابري ورا کېدې ـ
مطلب مي دا دی زياته ډوډۍ يې ټولوله۔ولمر ته يې ښوده،وچوله يې بيا يې په سبرونو خرڅوله۔
په کلي کښې چي به راووتم هلکانو که به يو نۀ بل راته ويل چي "تۀ حرمونی يې۔ستا مور او پلار نۀ دي معلوم ـ تۀ زرداد او زرګُلي پيدا کړی يې ـ زموږ خو مور او پلار معلوم دي موږ حلالوني يو۔"
دوه وخته مجبوره وم۔يو سهار بل ماپښين ماجت ته تلۀ۔په مولوي صېب مي سبق ويلو۔د کلي ماجت وو۔ هلکان او نجوني ګڼ راتلو۔ مولوي صېب چي به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو،خپله سيپاره به يې په لاس کښې ونيوه پر مخ شا به ځنګېدو۔په زوره زوره به يې سبق ويلو۔
په ماجت کښې زۀ او د ميناري په نامۀ نجلۍ ښکاره وو۔ مينا ره هلکانو په دې نۀ پرېښوده چي ميناري د (رحيم)؟لفظ نۀ ويلو۔ داسي هم نۀ وو چي زده کېدو يې نۀ۔(رحيم)يې ياداوو نۀ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښې به یوۀ ناره کړه .اکثرو هلکانو زۀ نۀ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟" یا به یې وویل "(رحیم)." ما چې به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو. سبق ته به یې کتل خولې به یې له خندا ډکې وې.
ما به مولوي صېب ته وویل .مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو ! کرار شئ. خپل سبقونه وایاست. شیطانۍ مۀ کوئ."
زۀ به پر خپل ځای کښېنستم .ډېري ورځې به مې د سبق په میان کښې وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم. بابا ته به مې وویل چې زۀ بله ورځ سبق ته نۀ ځم.
بابا به زۀ تر لاس ونیوم ماجت ته به یې راوستم .ټول هلکان به یې وغندلو. مولوي صېب ته به یې هم څۀ خبري وکړې .دا سي د ژوند شپې او ورځې تېرېدې. ما د قران مجید پنځمه سپاره شروع کړه.
یوه ورځ چې زۀ په ژړا کورته ورغلم. بابا ته ډېر خښم ورغلی. زۀ یې تر لاس ونیوم ماجت ته یې راوستم .مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپین د پاچ پټکی پر سر دی . پراخه رېږه دي پرې پښې ده، برېت دي پاک خرېیلي دي. پنډ مغځی ورته ناست یې. هلکان ټول سهار او ماپښین په جنګ تېر کړي .دا غوښین بدن دي په خاورو کښې شه. دا سپین کالي او توره سدرۍ دي وبل ته پاته شه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نهٔ شوه پېرزو. په زړهٔ کښي مي خدای ته زاری کولې "خدایه ! تهٔ د بابا خبره مهٔ ورسره منه. مولوي صېب مهٔ وژنه. مولوي صېب خو له ما سره بد نهٔ دي کړي. دا هلکان ټول مړهٔ کړه. بد خو هلکان را سره کوي." چي ولمر ته تکه سپینه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ را په یاد شوه !.
مولوي صېب له وړې خندا سره
مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زهٔ سلطان له څنګه کښېنوم. یو هلک به یې هم له څنګه نهٔ کښېنې. او س خو به خوشاله یې."
بابا: "څنګه سلطانه زو یه؟ "
زهٔ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم."
بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه. زوی به یې کړم چي وتا ته به یو هم ږغ کوي."
چي د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه .د هلکانو ښهٔ را پام شو. په ماجت کښي خو یې د مولوي صېب تر مخ ږغ نهٔ را ته کاوو چي د باندي به راووتو. یوهٔ به له یوهٔ کونجه رانارہ کړه بل به له بله کونجه "حرموني ! حرموني خو یې. د حرموني نکاح نهٔ کېږي. حرموني که ملا شي لمونځ نهٔ ورپسې کېږي." چا څهٔ ویل چا څهٔ.
هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې .دا وخت به د لسو کالو وم چي له مور او پلار سره یوې ښادۍ ته لاړم. دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښې سودا اړه(بنده) شوه چې ښځو اتڼ اچولی وو۔ موركۍ يې په منځ كښې ناسته وه .د خپل تور وچكي لاس په وړدو ، نرۍ ګوتو يې دريا وهله .د خلګو ښاهستې ښځې،تكي سپيني څهرې،ښاهسته جامې د هري يوې خولۀ له خنداډكه وه .په اتڼ كښې اوښتې را اوښتې۔
خداى شته ډېره مي خوا بده شوه .په دې نۀ چې زما مور تكه توره، وچكۍ ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔
په دې مي خوا بده شوه چې د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډكې دي۔هر څۀ يې پوره دي۔زما مور يوار دوى ته دريا وهي۔دوى ټولې خوشاله ساتي بيا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځي زړې جامې ټولوي۔
دباندي راووتم۔د يوۀ ماشوم په لاس كښې مي د ماتي هنداري ټوټه وليده۔هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راونيوه ۔خپل مخ مي په كښې وكتو۔كه مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلى وو بيا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښكاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسي راته وويل "كېداى شي ته د زرګلي او زرداد زوى نۀ يې۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمور.د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ ،وچکی ، جګه ونه ، سوربخون (سره تـه ورتـه)وېښـتان ،ګردی مخ ، جګه نرۍ پوزه ، کاغذ غوندي نـري شونډان همېشـه پـه سرخي سرۀ ،توري غټې سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک یې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مـور ده . دربانديي خندل یې .په درو کنډواله نما خونو کښـي یې کور وو. د خونو ومخ ته یې سر او کـال یوه ساله ولاړه وه . پـه یـوه وړه خونـه کښي یې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کلیوالو سودا د زردانـې لـه دوکانه وړه . په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښـي یې ثاني نۀ وه خو عمل یې تورو خاورو خوړلی وو.د کلیوالـو لـه خـولې یعني عملي ښاهست یې ګوره پـه خپله کـه کلیوالـو لـه خـاورو سـره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه .
زۀ دې مرداري ،رنډۍ زردانـې تـر خپلـه مـور زرګلـه هم ډېر نـازولم . ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانـه ګرانـه وه .پـه دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زیاته مینه وه.
زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنیا یـو کـار یـې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به یې په کور کښي تېروله. کله بـه زردانـې پـه زور تر کور ویستو.هغه د چا خبره(نۀ د تودې نۀ د سړې وو).
ساتلی هم زردانـې . پـه کلي کښـي کـه زردانـه پـه مـرداره یـا رنـډۍ مشهوره وه . د ژړګُل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .کـه یـې پـر بـدن نوري غوښي نۀ ځابدې بیا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چي به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نهٔ تلو- موربه ورته ويل "ورشه پرېوځه د زرداني ژړګُله-"
ما ټوله ورځ د زرداني او ژړګل په کور کښې تېروله- که به مور نهٔ راپسې راغله شپه مي هم له زرداني سره د زرداني په کور کښې کوله-
زردانه داسي ښځه وه چي مور پـه دې کور کښې څهٔ کول هغـه مـو کولای شو- که به مور په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پـروا نهٔ په کوله- خو دې مرداري، رنډې زرداني مور درې سره يعني يو زهٔ دوه خپـل زويـان (زامـن) پـه ورځ کښې دوه ساعته پـه خونـه کښې بندولو- يو زهٔ ،دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندي ځئ که او به څيښئ ورشئ بيا به تر هغه نهٔ را وځئ چي زهٔ نهٔ يم راغلې-"
دا به يو ګړې راسره دننه وه بيا به يې مور لري لري سره کښېنولو دا به را ووته- دروازه به يې بنده کړه چي دوه ساعته پس به يې ماتـه د دړو سورې سورې دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کړه- سر به يې ښهٔ ږمنځلى وو- سترګي به يې توري کړې وې -نوري جامې به يې اغوستي وې- مور ته به يې په زيږو سترګو وويـل "ګورئ ګورئ چي د دې خوني کيسه وچاته ونهٔ کړئ-"
چي را وبه وتوو- دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښې ډوډۍ تياره يښې وه -ژړګُل به چارځانو ورته ناست وو- مور به په منډه منډه د لرګو د سالي تر مخ لاس ومينځلو- د سترخوان ته به ورغلو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښبي به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خوني ته ورتلو۔ هم داسي به دسترخوان هوار وو ژړگُل به ورته ناست وو۔ تر هغه يې ډوډۍ ته د زردانې له وېري لاس نۀ شو ور وړلای چي موږ به نۀ وو ورغلي۔

ژړگُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو۔ هغې وړې چار ديوالۍ ته به ورغلی چي يوه لويه خونه پکښي جوړه وه ۔ څلور پنځه غټ غټ سوري ۔ يوه لويه دروازه يې درلوده ۔ په هغه خونه کښي زردانې بې شمېره چرگکي او چرگان ساتلي وو۔ چرگو ته به يې دانې،او به واچولې۔که به يې هگۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې۔

موږ تر هغه له زردانې نۀ ولاړېدو تر څو چي به ژړگُل نۀ وو راغلی۔ ژړگُل چي به راغلی۔ را ټولي کړې هگۍ به يې راوړې۔ زردانې ته به يې هگۍ ورکړې ۔ زردانې به موږ ته يوه يوه هگۍ راکړه ۔موږ به په اوبو کښي جوش کړې چي پخې به شوې۔ را کوزي به مو کړې ۔ دومره وار به مو نۀ ورته کېدو چي سړې شي ۔ هغسي تودې تودې به مو له يوۀ و بل سره وجنگولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپله هگۍ سپينه کړه ۔ وبه يې خوړه ۔

د مياشتي په اخير کښبي به زردانې موږ ته روپۍ را کړې ۔ موږ به په کلي کښبي هم هگۍ په واخيستې ۔دا هگۍ زردانې په زوره په ژړگُل ښار ته وړلې۔له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را غوښته۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګُل له ښاره ډېره وېره کېده ـ ډېر په وېره ښار ته تلو ـ ژړګُل چي به د ښار په لوري روان شو ـ څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل ـ يوه ورځ چي ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل
ژړګُل: "زردانې ! ډېر وېرېږم ـ داسي نهٔ چي ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي ـ"
زردانه: "پېښ دي شي ـ هغه په دې څهٔ خبر دي چي رڼا له دهٔ سره ده ـ هغه رڼا په ښارونو کښي غواړي ـ"
ژړګُل: "ښځې ! داسي نهٔ وي د رڼا حال يو چا ورورړی وي ـ"
زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا ،رڼا ،رڼا څهٔ ستا پر تندي ليکلې ده ـ ځه لاړ شه يوه بلا دي نهٔ خوري ـ"
زهٔ: "تروري ! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنګه؟ "
زردانه ترور: "هو زويه ! داسي نهٔ وي تهٔ په کلي کښي دا خبره يو چا ته وکړې ـ توره تياره به راباندي جوړه شي ـ تهٔ ورشه دا جامې وکاږه ـ هغه د جمال خان جامې واغونده ـ زهٔ به دا ستا جامې و مينځم بل به دا تنې پر کښېږدم ـ تا خو پر قميس تنۍ درولې دي ـ له دې واره چي ژړګُل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي
زهٔ: "تروري ! ستا مور ،پلار او وروڼه د ښار په تيارو کښي ژوند کوي که څنګه؟ "
زردانه ترور: "هو زويه ! پر خولهٔ لاس ونيسه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ژړګُل به ښار ته لاړه کار يې موږ کاوهٔ ـ چرګو ته اوبه، داني اچول، هګۍ راټول ـ په هغه شپه که به مور نهٔ راپسې راغله ما شپه هم د زردانې ترور په کور کښې کوله ـ داسې هم نهٔ وو چې د زردانې په کور کښې يواځې وېره شوه لکه د ژړګُل چې کور به وو موږ به ټول په خونه کښې ورسره ويدهٔ وو ـ دهٔ به وځنځير دروازه ته يو غټ تېر هم ودراوو.

زموږ په کلي کښې يوهٔ زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه. کليوالو پروا ځکه نهٔ په کوله چې ډمه وه.

د کلي بله ښځه تر کور د باندې له خپل ورور، تربور، نژدې قريب سره لا هم نهٔ شوه درېدلای. يوه زردانه وه چې لېښې به يې غړلې وې. د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو رېغېده. په زوره زوره به يې ورسره خندل.

په کلي کښې داسې خلک هم ډېر وو چې له عزرائيله يې دومره نهٔ شوه وېره لکه له زردانې. زردانه په دې مرداره، رنډۍ وه چې پرده يې نهٔ کوله، نهٔ يې خوښوله.

زهٔ چې ډېر کم وم. کليوالو به ويل "د ډمې زوی سلطان يې ريباري کوي." زردانه د کليوالو په هره خبره خبرېدله پروا يې نهٔ په کوله.

زهٔ په دې ورته حېران وم چې زموږ د کلي په يوهٔ نر کښې دومره غيرت نهٔ وو لکه په ښځه زردانه کښې.

په دې بله ورځ ماځيګر چې ژړګُل له ښاره راغلې ـ د کور له سودا سره سره يې زموږ د پاره نوې جامې او نور شيان هم راوړو. په شيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښي د دې تر زويانو (زامنو) زما ونډه ډېره وه. زما جامې او نور شيان يې را کړو چې کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم. له اوښکو ډکي سترګي يې ژر په بل لور واړولې.
زه چې کورته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه. پر دې مي سوچ کاوه "دا زردانه ترور ته څه ورپېښه ده چې تا کور ته لېږي سترګي يې له اوښکو ډکي شي." کورته چې ورغلم. بېخي لمر پر لوېدو وو.
موركۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښي واګه راواچوه."
موركۍ: "زويه! اوس واګه ښکاره نشته بل زه په کار اړه يم. سهار به وختي که خير وو سر و مينځي. نوې جوړه به واغوندې."
هغه ماښام دومره راباندي اوږد شو چې څه درته ووايم. که د ماشومتوب خوب نه واى شايد تر سهاره مي نفس ختلى واى. ويده شوى وم. سهار لمر راختو چې موركۍ راپورته کړم. له پورته کېدو سره سم راغلم د ننه مي په خونه کښي د جامو د مينځلو صابون تو ته پيدا کړه. بدنۍ مي له اوبو ډکه کړه دباندي لاړم. د جامو په صابون مي سر و مينځلو چې راغلم موركۍ چاى راوړلې.
موركۍ: "ته دا چاى څښه. زه تر هغه پوري ستا په پرتوګ کښي واګه اچوم."
ما ليده چې موركۍ د بابا له ځيرو، سپينو جامو ځيره ويستله. ستن او سپنسي يې پيدا کړو. هغه ځيره يې کټ کړه، ټکونه يې تر وکښو. هغه واګه يې په پرتوګ کښي را واچوله. ما د چاى له څښلو پس په ژوند کښي اول وار (ځل) وو چې نوې جامې مي واغوستې. څه درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایم د هغې ورځې له خوشالۍ ـ شاید یو چا داسې ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښې لیدلې هم وي ـ دا ورځ مې ټوله په کلي کښې تېره کړه ـ یوۀ او بل کورته ورتلم ـ په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرمونی راته ویل یا یې ویلې وو ما پروا نۀ په کوله ـ
داسې قضا ما پښین به وو چې کورته راغلم ـ مورکۍ چای پخکړې وې ـ دباندې د دېوال سایې ته ناسته وه ـ د چای پیالې ډکې وې ـ دباندې د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښې داسې سندره ویله کېده
"لاډو لاډ نګه څۀ غواړې ـ یو کړدی اوړۀ غواړې ـ په مالګې ښۀ تروۀ غواړي
حورې حورانې ـ پردېسې سلطانې ـ سلطانې زوی دې ژاړي
ایه (دغه) ورا د چا کره ځي ـ ایه ورا د خدای کره ځي "
په دې وخت کښې ګڼ شمېر نجونې زموږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې ـ زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه ـ مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چې دوی رارسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې ـ دوی سره منډې کړې ـ ببرته سره را یو ځای شوې ـ مورکۍ ولاړه شوه ـ
زموږ په کور کښې خو څۀ وو نۀ ـ ګوره له خونې یې څۀ ورته راوړو ـ اوس خو ډېر وخت تېر دی هېر مې دې بیا یې نجونو ته وویل "اوس لاډو راښکاره کړئ ـ " نجونو لاډو ور ښکاره کړه ـ ټولې نجونې سره یو ځای وې ـ په دې نجونو کښې یوه وړه ماشومه چې شین زړوکی پړونی یې پر سر وو ـ دوه ځایه خو ببخې غټ سورې وو باندې ـ د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبښتان یې له لري تر ښکاریدو. سور د غټو سپینو ګلانو قمیس، پر هغه هم داسي واړۀ واړۀ سوري وو لکه په ډبره چي یې وکوټې. په لڅو پښو. خدای شته خپله غریبي او نېستي مي هېره شوه.
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زۀ: "په کور کښي څۀ هم وو چي دې نجونو ته دې ور کړل؟"
مورکۍ: "هو زویه! یوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې. هغه مي ورکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو. سهار به مورکۍ په زور پورته کولم ـ مورکۍ په زړۀ ډېره صفاوه . له خدایه ډېره وېرېده . سهار به يې ضرور لمانځۀ ته هغه وخت پورته کولم چې اذان به شروع وو یا به شوی وو. بابا خدای شته په لمانځۀ کښې څه سوست وو. زۀ مورکۍ په دې پورته کولم ـ ماجت ته يې لېږلم چې بابا په لمانځۀ کښې سوست وو.

په دې شپه مورکۍ څه اوګاره (ناکرار) وه. ماخوستن يې لا تبه وه. ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه . سهارګاه وه چې مورکۍ ډېره ټوخي هلاکه کړه .زۀ هم له مورکۍ سره سم راپورته شوم . دې یو ګړی سر په لاسونو کښې ټینګ نیولی وو. اخیر يې اوربل کړ. اوبه يې تودې کړې. د اودس اوبه يې راکړې . دې چائینکه پر کښېښوده او زۀ راووتم.تکه توره تیاره وه . اسمان له ستورو ډک وو.

اودس مي وکړ.بدنۍ مي دباندې په دروازه کښې کښېښوده . څادر مي پر ځان راتاؤ کړو ماجت ته ورغلم. مولوي صېب سنت کړي وو. تر مهراب دباندې ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کیلوال یو یو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پـر ولاړ وو. مولـوي صـېب ولاړ شـو اقامـت یـې شـروع کړو. جمـع ودرېـده چـي سـلام و ګرځېدو. خلګـو ژر ژر خپلـه دعـا وکـړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.
دعا وشوه .کلیوال ولاړ شو.ما ځان د مولـوي صـېب پـه خاطر شا تـه کړ چي مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چي ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني وسر تـه مي کتـل چي لوګی را وتو.نري یـخ شمال یوې او بلي خواته ځنګاوو. له شا را پسې ږغ شو "سلطانه وه سلطانه !."
ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوی بازخان وو.روغبړ یې راسره وکړ.
بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! یوه شپه مي دا ستا یاري زرداني ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم."
زۀ: "څۀ څۀ؟"
بازخان: "زرداني ته مي درسره بوځه." واړۀ یې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وایې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرګُله مور رابانـدي ګرانـه ده .بلـه ورځ کـه دي داسي حرکت وکړ.زردانـه در خبروم .پـه خدای پر تـوګ پـر سر در وتړي. ښۀ سره معلوم یو.ټول کلی د دې یوې زرداني ځواب نۀ لري."
بازخان: "پر ځان یې بده مۀ لګوه .کلی ټول در خبر دی. تر اوسه دې رېباري کولـه .اوس پـه خپلـه ورسره لګیا یـې .د کلي نـر او ښـځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدلى يې چي په سپينه ورځ يې په غېږ کښي ټينګ نيولى يې . مچي درڅخه اخلي. اوس مچه بازي درباندي کوي."

زۀ: "بازخانه! تۀ غلط يې."

بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟" ويې خندل.

زۀ: "بازخانه! که ايمان تېرولاى شې. په خپله ورشه ګني زۀ د مور رېباري نۀ شم درکولاى. که هر څو مرداره يا رنډى ده."

بازخان: "د ډمي زويه! دا به تۀ کوې. که وخت لږ وو که ډېر."

زۀ: "افسوس پر دې کوم چي د ډمي، حرموني زوى زۀ يم. د ډمانو او حراميانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوى."

بازخان شرک پر مخ يوه څاپېړه راکړه روان شو. زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو. سترګو مو اوښکي وکړې. کورته راغلم باباهم را پورته شوى وو. چاى مو سره وڅيښلې. دباندي راووتم. لري د کور له شا د (څا) د شمال لورته د ميراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم. په کنډوالو کښي ناست وم. د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه. بازخان مي په دې ملامتاوۀ چي په حقيقت نۀ دى خبر. زردانه په دې چي تۀ ولي له ما څخه په سپينه ورځ مچي اخلې؟ دا خو يو حقيقت دى چي ټول کليوال شکي دي. کليوال څۀ کوې خو زۀ يې شکي کړى وم.

اوس لوى سړى يم. تۀ مي په غېږ کښي ټينګ ونيسې پر تندي مي مچ کړې. نۀ نۀ زردانه چي له ما سره څۀ کوي. د بازخان څۀ کار دى. اخير مي دا فيصله وکړه چي ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې ـ که يې څۀ ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوې بيا که خدای له دۀ شو که له تا ـ "

مخه مې وکړه د بازخان کورته ورغلم ـ يوۀ ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی ـ "

د دوی د کور شا ته چې را وګرځېدم ـ د شېرخان کاکا د مېلمنو د خونې دروازه خلاصه وه ـ د خونې په دروازه کښې مې ټوخه وکړه ـ په بسم الله سره ور دننه شوم ـ په هغه ژوره خونه چې تقريباً يو ګز په مځکه کښې لاندې وه ـ تکه توره وړه خونه، اور په نغرې کښې بل وو ـ دوی څلور ورته ناست وو ـ دوه د شېرخان زويان (زامن) يوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک (د شېرخان ورور) ـ د څپلۍ له کښلو سره سم مې له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې دا سې شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به يې نۀ وه خوړلې ـ ښادک ونيوم ـ

ښادک: "لېونی يې؟ "

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده ـ "

بازخان: "ښادکه ! ويې باسه ـ دا د ډمې په زوی خو د سړي رنګ بد برېږي ـ "

زۀ: "د ډمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی ـ "

ښادک زۀ دباندې را ويستم ـ دی ورغلی زما څپلۍ يې راوړې ـ ما دباندې څپلۍ په پښو کړې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څۀ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولۀ لاس ونیسه. زۀ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نۀ کوي."
زۀ: "بله ورځ یې خولۀ ورماتوم. نن خو مي د خبرو نۀ، د ځاپېرې بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نۀ د ښادک نۀ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. ښادک په خونه دننه شو. زۀ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر راغلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په ځاپېړه وهلی دی. سو که سو که تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په ځاپېړه واهو؟ د دغو زور مور لرو؟ "
زۀ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نۀ بل کلی. دا سړې ډوډۍ او زړې جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. دا سي کلی او خلک بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي. دا لری یا سر به یو سي." ته ور شې د لري لرشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يې له سمې غوښې برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورځ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښې خيرات وشي ـ هغو خلکو ته برخې راوړي چې ښه ګزاره يې کېږي ـ پاخهٔ خيرات ته هم له لرې لرې هغه خلک راغواړي چې نوم يې په وځي ـ په موږ خيرات نشته؟، زکواة نشته؟ ـ مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودهٔ ته ورکوي ـ نهٔ مولوي دا وايي چې په ما زکواة نهٔ کېږي، نهٔ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چې زموږ زکواة ختلی دی که نهٔ ـ په هديره او ښادۍ کښې روپۍ و ملايانو او هغو خلکو ته ورکوي چې نوم يې په وځي ـ وموږ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښې را کوي ـ"

بابا: "هلکه سلطانه ! دا خبرې خو ستا نهٔ دي ! !ـ"

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي ـ دا يې ټولې له هغې څخه زده کړې دي ـ هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسې خبرې کوي چې ورته حېران به شې ـ"

بابا: "ښځې ! د زردانې دې خبرو ته څهٔ پام دی ـ دا خو د ښځو د عقل خبرې نهٔ دي ـ"

مورکۍ: "دا د زردانې خبرې دي ـ"

دلته وماته زردانه ترور را په ياد شوه ـ په دې سوچ کښې ولاړ شوم ـ "ښهٔ چې له دې ځايه لاړ شو ـ زردانه ترور خو پاتېږي ـ نهٔ نهٔ که په هر څهٔ بازخان جوړېدو جوړوم به يې ـ که نهٔ جوړېدو ورسره سپينوم به يې ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځي بابا او مورکۍ په وېره کښې وو چې نن به بازخان وهلی وي. نن به يې وهلی وي. خدای شته وېره زما هم شوه. د زردانې ترور دا يوې خبرې زما تسلي کوله چې دا سې خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپکوي. دلته به مې له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو. د زردانې ترور له وېرې رږغ نۀ شي درته کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ د زرداني له کوره بند شوم. په دې کښې میاشتې څۀ کال تېر شو. زرداني به کله یو زوی جمال (جماالدین) را لېږلی وو. کله به یې بل زوی سدو خان را لېږلی وو چې دۀ ته وو ایه رادي شي. زۀ د زرداني کور ته له وېرې نۀ ورتلم. زردانه و ماته معلومه وه چې لستوني به یې را وغړل بیا یې وچاته اسره نۀ کوله. له هره چا سره یې سپینوله. بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته یې لا وار نۀ وو خطا.

بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای. زما د څاپېړې غېچ یې له ژړګُله کښو. هر ځای چې به یې ژړګُل پیدا کړو تنګاوۀ به یې. د خلګو په مخ کښې به یې د زرداني پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بیا یې له کوره راوتل هم پرېښودو. هر کار یې زویانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.

یوه ورځ د یو چا په کور کښې ښادي وه. مورکۍ دورې تللې وه. بابا دباندې وتلی وو. زۀ د ماپښین له لمانځۀ راغلم. اور مې بل کړ. چائینکه مې پر کښېښوده. جمال راغلی چای پخې شوې. په دواړو مو سره وڅېښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! ته مورکۍ غوښتې."
زه: "څه یې کولم؟"
جمال: "څه خبر یم ویل یې که نه راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم."
زه: "بیا هم."
جمال: "نور نه یم خبر خو دا یې راته وویل."
زه: "سمه ده چې له مورکۍ او بابا یو کور ته راشي درځم."
جمال: "نه سلطانه ! ته دا راته ووایه تا زموږ کور ولې پرېښودی؟"
زه: "جماله وروره ! اوس خو شکر دی لوی یم. په هر څه پوهېږم. کله به زه دا سپین سرې مور او سپین ږیری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مې دا سپین سرې مور د بل په خوشالیو کښې دریا وهي. د بل د کور سړې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده کړې ده زه مزدوري کوم. خپله سپین سرې مور کور کښېنوم. بس نوري د بل د کور سړې ډوډۍ او جامې نه په راوړم بل ته دا سې وکړه چې پلار دې بل وار ښار ته تلو ته هم ورسره لاړ شه. ښار به ووینې. یو دوه واره چې ته ورسره لاړ شې. په ښار کښې به څه شناخت پیدا کړې. بل وار به زه هم درسره لاړ شم. دورې به یو کار پیدا کړم بل ته هم اوس لوی یې. پلار به له دې سترو خلاص کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چې تهٔ او سدو يې نهٔ پرېږدئ."

جمال: "وروره ! په خدای چې ښه صلاح دې راکړه .ترڅو به تا هم مور ساتي مورې هم."

زهٔ: "جماله وروره ! ستا د مور خو دې پرډېرو نرانو بلا وګرځي. ستا د مور په سر خو د دې کلي ښهٔ مړونه نهٔ شي کېدلای."

جمال ولاړ شو د رخصت لاس يې راکاوهٔ دا يې راته وويل "وروره ! بېغمه شه .ورور به دې هم داسي کوي لکه تا چې ورته وويل."

جمال روان شو.ما خونه جارو کړه .چائينکه او پيالې مې ومينځلې .راغلم کښېنستم .په دې سوچ کښي ناست وم چې "دې بلا ته اوس ورځې که نهٔ .که ور نهٔ شې دلته در پسې راځي.که راغله يا ورغلې د نهٔ ورتګ وجه به ضرور ورته وايې. پوره کال دې دوکه ورکړې ده."

زهٔ لا په دې سوچ کښي وم مورکۍ په خونه را دننه شوه .په يوهٔ لاس کښي يې دريا په هغه بل کښي د پاته سړو غوښو کاسه .هم يې په هغه بغل کښي سړه نغښتې ډوډۍ نيولې وه.

دريا او کاسه يې کښېښودې . ډوډۍ يې په دسترخوان کښي ښوده.

مورکۍ: "زويه ! تا ډوډۍ خوړلې ده که نهٔ."

زهٔ: "هو موري ! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه ! که دي نه ده خوړلې ـ ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي."

زه: "نه مورې ! هر څه مي کړي دي ـ ته ورشه لاس او مخ ومينځه راشه پر دې کالي پربوځه ـ لږ ارام به وکړې."

دې لاس او مخ نه ومينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه ـ کوم ته چې ما څنګ وهلی وو ـ دستي داسي ويده شوه لکه يو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بيا ويده وي ـ خدای شته ډېر زور يې راکړ ـ سترګي مي له اوښکو ډکي شوې.

په دي وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودريده ـ ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندي در وځم ـ دا نيهامه شوه ـ زه سوکه ور ووتم ـ دباندي د ختيځ د دېوال سايې ته سره کښېنستو.

زردانه: "ښه ته داراته و وايه ولي نه راځې؟"

زه: "ته دا زما ستړي مور او پلار نه وينې."

زردانه: "ښه يې وينم هم په خبره يم."

زه: "چي وينې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي."

زردانه: "هو خود يې غواړي."

زه: "نو بيا څه پوښتني کوې؟"

زردانه: "داسي نه ده ،داسي نه ده ،داسي نه ده ـ صفا صفا ووايه ـ کيسه څه ده؟ دا عبث خبري پرېږده."

زه: "نه دي عبث."

زردانه: "دي ـ که مه وايه نه مي درته ويل."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې۔"
زردانه: "هو هو۔"
زۀ: "په دې نۀ درځم۔ زۀ اوس ځوان يم۔ تۀ ما په غېږ کښې ټينګ ونيسې او مچي راځخه اخلې۔ په دې کښې دي کوم چم دی؟"
زردانه: "نۀ داسي نۀ ده ۔ په غېږ کښې خو دي زۀ له هغه وخته ټينګوم، مچي درځخه اخلم چي تۀ ماشوم وې ۔ دا هم نۀ دی عذر۔"
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي۔"
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليوالان ۔ ټوله شپه په دېوالو اوړي را اوړي ۔ سهار له هم په هغو کورونو کښې عزتمني ښځي غواړي۔
دا خو تۀ هم ټول ښۀ پېژنې چي تر ماينې محدوده دي ۔ د وربنداري پړونی تر ماينې ځغلوي۔"
ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چي زۀ يې د موټر څنګ ته ولاړوم۔ د موټر په شا کښې يې ببشمېره غوټي پروتي وې۔
زۀ: "عزيز ټېکداره ! دا دومره غوټي۔"
عزيزټېکدار: "چي شپږ يې د بل ماينې نۀ ساتلې د هغه ټېکدار بېخي ماينه......"
زردانه: "پښتانۀ وايي(د ښار دروازې ترل کېږي نۀ د خلګو خولې)۔ تۀ په دې خبر يې۔ زۀ چي تا نۀ ووينم بدن مي اور اخلي اور۔ تۀ په دې ځۀ خبر يې چي ما دا دومره وخت په رنو اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېـــر کـــړی دی   .خـــو زمـــا زړۀ اوس هـــم دا نـــۀ منـــي   .
ربښتيا ،ربښتيا راته ووايه."
زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بيا به وعده راسره کوې چي ما څۀ
ويل هغسي به کوې هم."
زردانه: "ستا پـه سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ويـل هغسي بـه
کوم."
زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در يادوم هغه څۀ کوې .په دې ټول کلي
کښي به وچا ته ږغ نۀ کوې .يو ما وجمال ته څو خبري کړي دي
هغه به هم هغسي کوي."
د نۀ ورتګ مي د بازخان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه .د
زرداني سترګي لـه اوښکو ډکي شوې.وار يې نۀ شو وه .پر را
وغورځېده .په غېږ کښي يې ټينګ ونيوم .مچي يې راڅخه
اخيستې .زما په زړۀ يو خدای ښۀ خبر وو چي څومره دربې يې
کاوه.ما ويل داسي نۀ موركې يا بابا را باندي راشي.
چي زردانه ترور روانه شوه.د خوني د ختيځ په کونج وګرځېده
. د لوېديځ په کونج ببو جانه انا راجاروته . ببو انا ببخي ډېره
سپين سرې، پر ملا کږه، تک سپين وښتان يې په سرو نکريځو
سورکړي وو.
ببو انا له عمرو پـه دې کلي کښي د تبابت کار کاوو.ښځو پـه
خپلو ناروغيو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخيستې
.ببو انا چي تر ما را ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زویه ! که دي یو غړپ اوبه راکړې.له تندي مرم."
زۀ: "څۀ سختره ده کورکښېنه." پر و مي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار ربېره وشکوم.تۀ بیا وماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه.بدنې مي راواخیسته.دوې سې (هغه ځای چې ګډې پرېږدي)ته ورغلم. بدنۍ مي له ګوډي را ډکه کړه. د ببو انا شراو شور مورکۍ هم راوېښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله.چیري ورکه یې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څۀاو څۀ کړم له نمکه او اتامه په چپ . د اوبو غوړپ نۀ دربانديي پیدا کېږي .خلګو ته لاري ښیاست . "یو څه پوچ یې لا وماته وویل بیا په خپلو کښي په ګپه شوې.
مورکۍ: "په پلانکۍ دي حال شته. په پلانکۍ دي حال شته ...؟"
ببو انا: "ښې دي ببخي ښې دي . د بخت راجا لا یو څۀ وخت مخکي یو مانده اولاد پیدا شوی وو.ډاکټرانو ورته ویلي وو. په ښیښه کښي به یې ږدئ . څو روپۍ یې د ورځي او شپې ځیني غوښتې .زۀ چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه کړو چي کور ته مي را وستو.هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ. کډې مي وکښ، پرور مي پکښي هوار کړو. پر پراړۀ برسېره مي وړې هواري کړې.لندي مي پر کښېښودو ه.
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې
کار ته حېرانه ده .وايي زمونږ يقين نهٔ پر راتلو چي داسي هم
کېدای شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لوڼي لري."
ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري .لور يې تر ټولو کشره ده .د
بخت راجا بيا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ
يې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چي په سورلاستي (ګړه)
يا (خوږې) ورته دم کړه."
زهٔ په دې سوچ کښې شوم چي دا سورلاستی وڅهٔ ته وايي؟
ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستی نهٔ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل."
زهٔ دلته پوه شوم چي سورلاستی قاتل ته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نهٔ وه ـ که نهٔ ورتلم زردانه راتله ـ د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم ـ مچې يې راڅخه اخيستې ـ

سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چای وڅيښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګُل دواړو پروړ راوړی وی ـ په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې ـ زردانې چې زهٔ وليدم را ولاړه شوه ـ د ژړګُل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم ـ څو کلکې کلکې مچې يې راڅخه واخيستې ـ

زردانه: "ژړګُله ! تهٔ دا هګۍ سمې کړه زهٔ سلطان ته چای راوړم ـ "

ژړګُل: "سمه ده ـ "

زهٔ : "ژړګُل کاکو ! له دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي ـ "

ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمي ده ـ که په ژمي په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځهٔ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زهٔ نهٔ يم ـ "

زهٔ : "تهٔ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه، دوې رانيسې ـ په پنځهٔ او شپږ خرڅېږي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرګل: "هو شکر دی."
جمال له دباندي دننه راغلی. ځان یې ښهٔ جوړ کړی وو. سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام علیکم!."
زهٔ: "وعلیکم سلام. جوړ پخیر." روغبړ وشو.
زهٔ: "جماله! خیر خو دی ځنګ دي ځان جوړ کړی دی. یو چا وادهٔ ته غوښتی یې که ځنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره! له بابا سره ښار ته ځم."
زهٔ: "دا خو ډېر ښهٔ کار دی. په ښار کښې به لږ بلد شې. نور څهٔ که دي نهٔ کړو تر لاسه. د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې. موږ خو ټول کلی لکه ړاندهٔ چي په کور کښې مو ناروغه پیدا شي. مولوي خوار ته ولاړ یو. هلته تهٔ راسره لاړ شه و ماته هسپتال نهٔ دی معلوم. که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نهٔ پوهېږم."
زردانې ترور چای راوړې. موږ چای وڅښلې. ژړګل کاکو او جمال روان شو. ژړګل کاکو د دړو صندوخ په شا کړ. جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخیستې وه. زهٔ، زردانه او سدو په کور کښې پاته شو.
زردانه ترور: "سلطانه! اوس لاړ شه. هر کار چي کوې ما ښام ضرور راشه. زهٔ او سدو یوازي یو. وېره مو لا نهٔ شي. د سدو یوائې دی."
زهٔ: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ۔ لاړم یو ځوړی بوټي مي راوړو۔ ماپښین شو۔ په کلي کښي د ځوانانو غېږ وه ـ تر ماځیګره وغېږ ته ناست وم ـ ماښام شو۔ له لمانځۀ پس د زردانې ترور کورته وراغلم ـ دباندي یې د خونو تر مخ کالی هوار کړی وو۔ډوډۍ تیاره وه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بیا یې لمونځ وکړ۔ زموږ د درو سره بشترې یې پر یو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې ـ دې ته خو مي له شرمه رنګ نۀ شو کولای ـ د میان پر بشتره په خپله زردانه ترور پرېوته ـ زۀ او سدو هم په کیسیو سره ستړي شو۔ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو۔

ما لمونځ وکړ۔راغلم چي راغلم پر بشتره پرېوتم۔زردانې سر را پورته کړ۔د تېلو وړوکی څراغ یې پوهه کړ۔ زۀ د زردانې له ښي لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړۀ مي یو خدای ښۀ خبر وو۔ هم په دې وېره کښي ویدۀ شوی وم ـ یو وخت چي راویښ شوم ـ زردانې لاس را باندي اچولی وو۔ زۀ په خولو داسي خیښت وم لکه یو سړی چي له جامو سره په والۀ کښي ډوب کړې بیا یې راوخېژوې۔

وېري اخیستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو۔ ویښ پروت وم ـ یو حرکت مي نۀ کاوو۔یو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لږ وڅکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته یې ځان ور نژدې کړ۔ لاس یې پر واچاوو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ویده شوی وم. یو وخت چې زردانې ترور لاس را باندې واچاوو بیارا ویښ شوم. په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې. بېرته به هغه د ماپښین د دېوال خبرې را په یاد شوې چې زردانې ترور ویل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ.
ما د زردانې ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو. راپورته شوم. زردانه ترور ګوره ویښۀ وه که راویښۀ شوه. دا هم راپورته شوه. څراغ یې بل کړ. ماته یې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم. د زردانې ترور له شا رېغ شو "سلطانه! ماجت ته لاړ شه. داسې نۀ وي بیا چای ته نۀ شې را."
زۀ: "ترورې! راځم."
دباندې مې اودس وکړ. راغلم سنت مې دلې وکړ بیا ماجت ته لاړم. دا ورځ د جمعې مبارکې وه. مولوي صېب نصیحت شروع کړ.
مولوي صېب: "کلیوالو! نن به د اسلام پر پنځو بنیادو خبرې نۀ کوو. پر دې په څو څو واره رېغبېدلي یو. فرض، فرض دي. تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي. نن به له دې دوو یوه کوو یا به تاسو سر خلاصوئ یا به زۀ کډه کوم. تاسو به بل ملا پیدا کړی. زۀ به یو بل ځای خپله روزي پیدا کړم.
په تاسو کښې دا دوه خویونه دي. یو دا چې هر یو دا هڅه کوی که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه. ټوټه څۀ داسې خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه ښېلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي.

دويمه دا چې د انسان زړهٔ ازارول دا سې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړهٔ، د انسان زړهٔ.د انسان زړهٔ."

لهٔ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا يې غوښت چې کليوال په دې نهٔ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځاى په ګوتو کښې ونيوو .يو څهٔ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې دا سې سړى چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نهٔ وي ظهير کړي."

په اخير کښې يې لاس پورته کړ.دعا يې شروع کړه .لمر ښهٔ پورته راغلى وو چې له ماجته راووتو .د زردانې کورته راغلم. زردانې ترور او سدو چاى څيښلې وې.

زردانه ترور: "سلطانه ! څهٔ شوې چې ورک شوې. ما خو ويل کورته تللى دى."

زهٔ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صيب نصيحت کاوو."

زردانه ترور: "ښهٔ." ولاړه شوه چاى يې تودې کړې راېې وړې.ما چاى په تازيله څيښلې.

زردانه: "چاى په سوکه وخيښه.څهٔ تازيله دې ده."

زهٔ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړى دى."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چي راشې .جمال او پلار ګوره راشي که نهٔ."
زهٔ: "سمه ده."
را روان شوم. تر غرمې مي د قمرالدين د کور خونه لوڅه کړه. غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو. ډېرې بدې تناکي يې کړې وې. د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو.
قمرالدين: "سلطانه ! کار کوه .دا لاسونه به دي پاخهٔ شي .تر اخيره خو به د زردانې ياري، د زرګُلې سرې ډوډۍ او زړې جامې نهٔ وي. په کار کولو سړی نهٔ کم اصلېږي."
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو. د لاسو خوږ مي له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله .ما اوبه ورته راوړې .تر ماځيګره مو د خوني شا وخوا خاوري خيشتې کړې . ماځيګر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راکړه. زهٔ سبا نهٔ راځم. د کار د پاره بل سړی پيدا کړه."
قمرالدين: "هو خود يې درکوم. سبا دا خټې پورته کول غواړي. که تا نهٔ وای ويلي ما درته ويل. نن خو هم په در کښېوتی وم. پر نيمه ورځ مي نهٔ شوې شړلای."
چي قمرالدين روپۍ را کولې ژړګُل وجمال مي ليدو چي له ښاره د کور په لور راروان وو. دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم. ماښام مورکۍ دباندي کالی هوار کړی وو. ماجت ته نهٔ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ- مورکۍ ته مي وروېږ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي- "

مورکۍ: "خود يې دروړم ستړې به يې -ډوډۍ وخوره ويده شه - زۀ او بابا يې وروسته خورو- "

مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې -ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې -ډوډۍ مي واړوله -بالښت مي سم کړ-د تېري شپې ګرمي را په زړۀ شوه چي زرداني په تکه سره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړم- څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو- په دې کښي يې څۀ مقصد وو- که دې دا چمونه نۀ کولای - خلګو په خدای که دا تهمت درباندي ويلی وای - په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم - د شپې يو وار را ويښ شوم - ولاړ شوم -د ماخوستن لمونځ را ياد شو-په وس مي نۀ وو- بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نۀ يم خبر شوی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چې جمال راغلی ناری یې کړې - زۀ چې
را پورته شوم .لمر ښۀ لوړ راغلی وو. زۀ او جمال دننه لاړو.
جمال کښېنستو.مورکۍ چای پر کښېښودې . ما او به
واخیستې دباندې مې مخ و مینځلو .راغلم مورکۍ چای را وړې
.موږ ته یې پیالې را ډکې کړې.
مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسې خوب .د ماخوستن او سهار
لمنځونه دې دواړه قضا کړو.د سهار لمانځۀ ته مې پورته
کولای نۀ شوې.تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو. له برایه دې
دوه لمنځونه قضا کړو."
زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم.له خدایه به معفي غواړم.
قضایې به یې را وګرځوم."
مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ.زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمې
کېږي."
مورکۍ ولاړه شوه.زۀ پرباالښت پرېوتم پښې مې وغځولې.
زۀ: "یاره جماله ! بدن مې داسې ټوک دی . په خدای که یو
حرکت کوي.زۀ به پښې درته وغځوم."
جمال وخندل.خالي پیالې او چائینکه یې اړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته. ریښتیا په ځان حال نه لري چې د پښو له غځولو پس اجازه غواړې."
زه: "ښه ته حال راکړه. ښار ته لاړې څنګه وو؟ خوند یې کاوو؟"
جمال: "خوند څه خوندونه. یو ښاهسته هسک کورونه، تر ورځ یې د شپې ډېر خوند وو. یو رڼاګانې، ښاهسته خلک. نر او ښځې ګډ ګرځېدو. دا مخپټې چا پېژندلې هم نه. ښځې د ورځې څه د شپې یواځې ګرځېدې. سوداګانې یې کولې یاره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول. یو ځالاکه ماشومان، په منډه تر سړک یوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو. په موټرونو کښې یې چورت نه واهو."
زه: "ښه بیا خو زړګل کاکو ډېر ګرځولی یې."
جمال: "نه مښا د هغه سړي زوی وګرځولم. د هګیو دکان چې یې دی. بابا خو چې ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندي نه وځي. تر ماښامه په دوکان کښې وي. ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي. سهار چې را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي. له دې واره یې یوه بله ناشونې وکړه. د یو څو کسانوګنې (څهرې) یې راوښودې. که چیرې داسې خلک درباندې پېښ شو دا پوښتنه یې در څخه وکړه چې د چا زوی یې؟. زما نوم بدل ور اخله. پېژني دې ستا ګنه (څهره) بېخې ډېره مورته ورته ده."
زه: "څه مطلب؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نۀ پوهېږم. ګنه مې مورته ورته ده. نوم به د دۀ بدل ور اخلم."
زۀ: "دا چې پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي. زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي. ښار ته چې لاړ شي په منډه کورته راځي. ضرور يو چل شته."
جمال: "برايه چې کورته راغلو. دی او مورکۍ مې ډېر پر دې خبره ستړي کړو. تر اخيره يوۀ هم دا نۀ وويل چې دا سې کيسه ده. نۀ سلطانه!! زۀ په دې کښې ورک يم. هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی. دا مورکۍ يې ولې له ځانه سره وتړله."
زۀ: "خير دا به معلوم کړو چې ژړګُل کاکو څۀ کړې دي. تۀ دا راته وو ايه. په ښار کښې ښۀ وګرځېدې."
جمال: "هو ما خوستن مو ښېخې ناوختـه ډوډۍ وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا(د هګيو دوکاندار)خپل زوی علي جان ته وويل "زويه! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه." علي جان موټرسائيکل را ويستو. زۀ له شا ورسره کښېنستم. د شپې يې د ښار په دې ګنه ګوڼه کښې سم کړ. زما پر موټرسائيکل اول وار وو چې سپور شوم لاس مې ټينګ په علي جان پوري نيولې وو. له وېرې رېږدېدم."
علي جان راته وويل "ياره جماله! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي. ښغمه کښېنه. تۀ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره. پر موټرسائيکل څنګه ناستې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو. ښځې به له شا ناستي وې. دوارې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ما شوم به يې لا هم په غېږ کښي وو. دلته علي جان موټرسائيکل دومره تېز چلاوو. زما دومره وېره شوه چي ورته و مي ويل "دا موټرسائيکل سو که چلوه. دا سي نهٔ چي خوږ مو کړي."

علي جان وخندل "جماله! وېرېږه مهٔ. نن يې لا ستا په خاطر سو که چلوم." يو ځاى يې له ډېرو بائيسکلونو، موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو. يو سړى راغلى. پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل. دهٔ ته يې يو ګردى شى ور کړ. دهٔ په جېب کښي وا چاوو.

پر مخ روان شو. يو ځاى يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځاى يې په دروازه کښي ولاړو پوليسو ته ونيول. هغو سوري کړو. بېرته يې دهٔ ته ور کړو. دننه يې پرېښودو. دننه چي ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو. نر او ښځې ګډ، زاړهٔ، ځوانان او هلکان، زړې، پخې او پېغلي، ورې دومره ډېر وو چي شمار يې نهٔ کېدو.

يو ځاى بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو. د يو ډېر هسک څا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو. د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو. په څا کښي سندري ږغېدې. دوې ښځې په کښي ګرځېدې. دوو کسانو يوهٔ بل ته ويل "ياره دا ښځې نهٔ دي. دا کدراګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څهٔ بلا ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وویل "نرښځېان ." ما ورته وویل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه."

علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولا که زما پلار هم پوه کړي . «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ."

ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي وو ایه." علي جان داسي حېران غوندي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟ " ما ورته وویل "هو."

علي جان راته وویل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟ "ما ورته وویل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نۀ په لوست او لیک بل نۀ هغه لفظونه چي ډېر په احتیاط پټ په کار کېږي."

علي جان وویل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟ "

زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نرښځېان څۀ شی دي . چیري او څنګه ژوند کوي .زموږ د خاورو په خړو کلیو او کوڅو کښي چي پیدا کیږي؟

هغه دوه زاړۀ موټرسائیکلان ولاړ وو. یو وخت دوه کسه دننه څا ته راغلو. موټرسائیکلونه یې سټارټ کړو. په څا کښي یې دومره تېز چلول په خدای که علي جان پر مځکه چلولی دي. سوکه سوکه په څرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو. شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو. خلګو روپۍ ورته نیولې .په یوۀ لاس یې روپۍ ټولولې په بل یې موټرسائیکل نیولی وو. خوند خو یې ډېر وکړو. یو چي څا د دړي نۀ وای. ښورېدو زما وېره کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چې کوم. ټول په ږیره خلګ په کښې سپارۀ وو. هغه واړۀ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه څرخونه وو. یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دي بیا سر ګرځي". نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو. سړي ته یې هغه د دۀ راکړې شی څو روپۍ ور کړې. موټرسائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویدۀ شو. سهار چې را پورته شو. چای مو وڅیښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دي دا زوی ځوان دی. په دې مې بېخي زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی. دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلګ یاست. زموږ د قام خو دا بدبختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامې تنخواګانې خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه. زۀ هدیرې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو. زۀ په کښې ناست وم. دا ملنډې مو په له ووهلې. د سمال به مو راونیوو زما قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ. ما در بخښلې دي.
زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان ګوره. په دې ورځ هم خلګو ته سر نۀ ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ وغورځووي چې په دې اسخات، زکواة او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چې خلک داسي کوي او که نهٔ.د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ.

د دې خلګو ایمان وماته معلوم دی.دوو شیانو ته ببخي ژر وار خطا کېږي.یو داسي بدرنګي بل د خان نوم ته.

زهٔ د غټو خلګو هدیرو ته هم ورځم.د ثواب په نیت نهٔ له شرمه. سبا په مخه سره ورځو.زهٔ د هغو په هدیرو کښي هم دا خلک وینم په مړي پسې روپۍ ډېري وېشي .زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره.ټول عمر يې د خلګو حق خوړلی دی .د خلګو جائیدادونه یې لاندي کړي دي .پر خلګو یې ظلمونه کړي دي .نن د هغو خلګو حق را اخلي ببرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښي ورکوي .دلته هم د مولوي صېب ایمان....." ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې . تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چې حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ "باباواړه وخندل.زهٔ پوه شوم چې بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چې (حرامي او د ډمي زوی زهٔ یم .د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی)ـ کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژړګله! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو.د دوی پر حال باید افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړـ د بابا خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه ـ د دۀ دا خیال نۀوو چې بابا پر دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته ـ د ملا سبق یې ویلی دی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښي چای پر ېښې وې چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو. نور يې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماښام ګزاره په کښي کېدله. غرمه او ماپښين ډېره تکليفجنه وه. اوس بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو. پر سر يې اوس لوی لوی سوري وو. په دې تک سرۀ لمر به د نغري وښنګ ته مورکۍ ناسته وه.

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل. چت څۀ دېوالونه يې لا په لوګي تور وو. د شمال لور ته يوه وړه دړه پر دېوال ټک وهلې وه. يوه زړه کاسه، درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو. يو د غوړو دونيم سېره ژېړ ټيم (ډوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ به بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښي ښودله

د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي موږ يې سر په لرګيو پوښلی وو. برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(برستن)، هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پیني یښې وي .لاندي یو سپین غټ صندوخ چي مورکۍ به زموږ مینځلي جامې پکښي ښودې.
د سهېل له لور بې وتهولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه .لرې را دې خواته یو غټ سوری چي د کړکۍ کار موځیني اخیستو. په ګرمي کښي به خلاص وو. په ژمي کښي به نیم په ختهو بند وو. نیم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېدیځ لور ته په میان کښي نغری، په چت کښي پر هغه برابر دوه کښي (د لوګي د پاره سوری)، یو جار (د بوتهو ځای)جوړ وو. په ژمي به د نغري له یوې غاړي (لوري)مورکۍ له هغې بلي غاړي بابا کښېنستو.داسي نهٔ چي یو زموږ کور داسي وو. تقریباً د تهول کلي که یوه خونه وه که دوې، تهولي داسي وې.
په تهول کلي کښي دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان او ملک منګل .د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانهٔ هم راتلو.ودې ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښهٔ شو چي مورکۍ دننه راغله .چائینکه او پیالې یې کښېښودې. پیالې یې ډکې کړې ولاړه شوه. د دړي له سره یې هغه د بورې تهیم (ډوبی) راخیستو.ما مصله را تهوله کړه.راغلم د مورکۍ له څنګه کښېنستم.پیاله مي راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "زویه ! دا روزانې پرېږده ـ دا ستا په وس نۀ کېږي ـ لـه خدایه به بله روزي غواړو ـ د غم روپۍ را وګټې خو نیم نۀ شوې پاته ـ "
زۀ: "موري ! دا یو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم ـ تر ما واړۀ هلکان د بل مزدوري کوي ـ ټوله ورځ بېلچې وهي ـ "
موركۍ: "هغه له وړوکوالي په بېلچو وهلو اموخته دي ـ "
زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم ـ مورې ته یې څوک تیاره راوړي ـ "
زما و د مورکۍ تر میان لا دا خبري رواني وې چې چای خلاصي شوې ـ مورکۍ په خوا بدي ولاړه شوه ـ چائینکه او پیالې یې ټولي کړې ـ ما د ټوال ته شا ووهله ـ د ښار سوچ مي پر سپور کړو ـ بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلګو او خړو کورونو ، سپېرو دښتو ، خړو پوټیانو او ښګو ته ـ
زړۀ به مي د شا له پښتي ونښتو "نۀ نۀ ځم نۀ ځم ـ دا خپل خلګ او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړي ـ پر دې سرکسونو او پارکونو نۀ ورکوم ـ "ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وي ـ په دروازه کښې د خاټو (غاټو) کاکو زوی ودرېدو ـ
هلک: "سلطانه ! بابا ویل ماښام دي ډوډۍ ته راشي ـ "
زۀ: "خیرات مو کړی وو ؟ "
هلک: "نۀ مېلمانۀ دي ـ "
زۀ: "مېلمانۀ څوک دي؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چي هلک روان شو۔ماته دا سوچ را ولوېدو چي "دا څنګه ډوډۍ ده چي ته یې هم غوښتی یې ۔په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم تر ننه چا نۀ دی غوښتی۔تۀ یې څنګه وغوښتې؟ "

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نۀ ووته ۔ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغوني وه ۔د اسرې (لنډي برات)د څلورمي ورځې میاشت تر رڼه سترګه(ځلان سوری) لاندي تر غرۀ ښه لوړه ولاړه وه۔ تر میاشت لاندي بیا د غرۀ تر سره د اسمان کیناره داسي تکه توره وه چي سړي نۀ ده اوورو ګمان پر کولای شو ،نۀ د ګرځ چي ور ورسېدم ۔دوی دباندي کالي هوار کړی وو۔ چارپېره پنځۀ شپږ بالښته پراتۀ وو۔نور یې تلتکان کت کړي وو۔ د بالښتونو پر ځای یې یښي وو۔

له سلامه پس مي څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښېښودې چي خاتول کاکو او زویان ټول مخته راغلو۔روغبړ یې راسره وکړو کښېنستم ۔زما له کښېنستو سره سم د دوی ړغ شو ۔موږ بېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو۔

سید ګل کاکو له درو زویانو سره را ورسېدو۔له سلامه پس روغبړ وشو چي دوی کښېنستو۔ خاتول کاکو زوی ته وویل "ورشه اوبه راوړه ۔" هغه اوبه راوړې۔سید ګل کاکو ته یې ونیوې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيدګل کاکو: "خاتوله ! مور شو ميا (ناوه) نيولې ده . تر هغه مور ستا په شي څکه نه کوو تر څو چې دي بخښلي نه يو. "
خاتول کاکو: "سيدګله ! خداى به ټولې خير کړي . ته دا او به وڅيښه. "
سيدګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص درته راغلى يم . نن زما غاړې ستا چاره ده . نن مې د هر څۀ اختيار ستا دى . ما ته شين زړى کړى، سترې کړى يې . ناحقه مې پر خلکو ګرځولى يې. "
خاتول کاکو: "سيدګله ! ما هم داسې په اخلاص بخښلى يې لکه ته چې راغلى يې . زما ستا له اوومه سپنسې قسم دى. " سيدګل کاکو هڅه وکړه چې ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سيدګله ! له دې ګايه (خبرې) مې قسم دى . تر هغه چې او به دې نه وې څښلې. "
سيدګل کاکو او به ښودې . خاتول کاکو يې په ناستې په غاړه کښې لاس ور واچول . يو ار بيا ټولو په غېږ روغبړ وکړو.
ډوډۍ راغله . ښه ښوروا او تورې، سپينې غوښې وې . ښه تر بسو مو وخوړه . دسترخوان ټول شو. خاتول کاکو خپل زوى ته وويل ورشه ترخې چاى پخې کړه.
سيدګل کاکو: "سلطانه زويه ! ډېر خوشاله شوم . چې خاتول ډوډۍ ته راغوښتى يې بل دې په ډېر کم عمر کې د يو ډېر لوى سړي کار کړى وو. "
زۀ پوه شوم چې په دې يې ډوډۍ ته راغوښتى يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سيد ګل کاکو ! کوم کار؟ "
سيد ګل کاکو: "هغه بازخان چي دي په ځاپېړه وهلی وو۔"
زۀ: "سيد ګل کاکو ! مجبوره يې کړم۔" تږوله کيسه مي ورته وکړه
سيد ګل کاکو: "زويه ! دا نوی نسل تر موږ ښۀ دی ۔د خبري څۀ د ځاپېړي ځواب نۀ ور پرېږدي ۔موږ لېوني يو چي پر ځوانانو لګېږو۔ "
خاتږول کاکو ته يې مخ ور واړاوو "خاتږوله ! پـه ما و تا خو يې درې مياشتي ملنډي ووهلې۔ په دې هلکانو يې پخدا ای که درې ورځي ووهي۔ "
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سيد ګل کاکو: "زويه ! په دې خو خبر يې چي زما او د خاتږول پـر لښتي سره داوه وه۔ "
زۀ : "هو خود خبر يم۔تۀ په خاتږول کاکو ملامت هم وې۔ "
سيد ګل کاکو: "هو زويه ! په پوهېدم ۔خبره مي تر خولـۀ وتلې وه بيا مي دا تربورګلوي وسترګو ته ولاړه وه۔ "
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه ورځ چي مولوي صېب نصيحت کاوو۔ زۀ پوهېدم چي تا يادوي چي تر ماجت را ووتو۔يوار مي لا دا خيال شو چي سيد ګل کاکو ته ووايه پر تربورو باچاهي مۀ کوه۔ په تربورو باچاهي وکړه بيا له دې خپله کم عمر او ستا له سپيني ږيري شرمېدم ۔اوس دا راته ووايـه ولـي پښـېمانه شوې ۔بې دريمه د خاتږول کاکو کورته راغلې؟۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيد ګل کاکو: "زويه ! کيسه خو ډېره اوږده ده .لنډه به يې درتـه وکړم.ما چي په خاتول دعوه وکړه.خاتول پـه خان ننوتو.خان زۀ ور وغوښـتم .مـوږ دواړو خپلـي ورشـې ورتــه وکـړې .خــان وويـل "سمه ده بلـه ورځ بـه دواړه خپـل ګواهـان راولـئ ."زمـا ګواهان خو نۀوو .خاتول هغې ورځي تـه خپـل ګواهـان راوستو. په هغه ورځ خان نۀوو بلي خواته تللی وو.هم داسي په دې کښـي درې مياشتي تېري شوې .کله به خان نۀوو ، کله په موږ کښـي يـو مانده ، کله موږ دواړه راغلي خان به نۀوو.

يوه ورځ مو خان پيدا کړی .دواړو ورتـه وويـل "دا زمـوږ فيصـله را وکړه.اوس خو دي کولمې راکښـي پرې کړې."

خـان يـوه ورقـه راکـړه .دا هغـه پلانـي سـړي تـه ور وړئ .هغـه بـه ستاسو خلاصه در وکړي." موږ هغه ورقه راواخيسته هغه سـړي ته راغلو چي يو عام کاروبار يې د کرايې پـه دوکـان کښـي کاوو. دۀ په دوکان کښي د بوال ته شا وهلې وه . مـوږ هغـه د خـان ورقـه ورتـه ونيوه .دی هغسې د بوال ته پـروت وو.يـو بـل ځـوان چي پـه دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته يې وويـل "تـۀ هغـه کتابچـه راواخله ويې ګوره.زۀ په کومه ورځ خلاص يم."

چي دا خبره يې وکړه .ما بېرته هغـه ورقـه ځينـي راونيـوه .خاتول تـه مـي وويـل "راځـه ." چي را ووتو. ځـو ښـکنځل مـي ځـان تـه وکړو ، ځو خاتول ته. لـه هغـه پـس مـي ورتـه وويـل "ماښـام ډوډۍ وکړه.زۀ له زويانو سره کورته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږ سپين ږيرو کښي که دا ستاسو عقل واى.ولي به مو دومره ځله خوارول. "

په دې وخت کښي د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه .تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده.

د چاى له ځينښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو چي زۀ کور ته راورسېدم.د باران څاڅکي هم شروع شو .کالي دباندي هوار وو.ما خپل کالي له واره سره ونغښت دننه مي يو وړو. مورکۍ خپل او د بابا کالي دننه راوړو.يوه د اوبو بدنۍ دباندي پاته وه .زۀ په هغه زورور باران کښي ور ووتم. بدنۍ مي رادننه کړه. يو ځاى باران زورور وو بل ځاى هوا.زما په خيال داسي زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښي چي په کوګل کښي به پر کرار وو.

خونه څڅېدله چي په کور کښي څۀ لوښي وو هغه مو په خونه کښي اوبو ته کښېښودل. د دروازې خواته خونه څڅېدله.موږ پروا نۀ په کوله . د مورکۍ څراغ په لاس کښي وو. وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په کوم دېوال چي به دريا ځړېده بيا به مي ور ناره کړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه.دا ډک لوښي به وباسم." چي ما به لا ټول لوښي نۀ وو کتلي .مورکۍ به بيا تر دريا را رسېدلې وه. د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو .د سهارګاه وخواته مو بشترې هواري کړې بيا زۀ ويدۀ شوى وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چي را ويښ شوم . د مخ د مينځلو اوبه مي را واخيستې راووتم .د خونو شاته وګرځېدم .کيلوال مي ليدو چي د خونو پر چتونو ولاړ وو.خود به د هر چا خونه لکه زمو ږ دا تويېده .خاوري يا به يې ګل پر اچاوۀ . هوا ښه ولاړه وه . ډنه مېغ (تبش)وو کله چي د باران له اوبو ډک ولاړ وو نېز(سېلاب)راغلی وو.

زموږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړي را اوښتې وې .ټوله هغه مځکه چي په سترګو ښکارېده ختې او اوبه اوبه وه .ځو ځوانان چي کاڼي او لرګي يې په لاس کښي وو.له هغه بله لوري يو اځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول.ما بدنۍ کښېښنوده مخه مي ور وکړه. په دې چټک ور روان وم چي لاجور شېخ خوږ نۀ کړي چي ور نژدې شوم .لاجور شېخ د يوې وړې ماشومي سور نری پړونی تر سر تړلی وو. شين اوږد قميس يې په غاړه ، پرتوګ يې دو مره غړلی وو.خلګو به دا سي محسوسوله چي ښخي يې پرتوګ شته نۀ . تکه سپينه د ماشومانو سدرۍ(چي تل به خپلي مور په کور کښي ورجوړوله)په غاړه وه .توري زړي، پرې ځپلۍ يې په پښو کښي کشولې.

يو لوی مار چي نيازۀ (سېلاب) راوړی وو.غولۍ غولۍ پروت وو.ښخي د حرکت نۀ وو. ځوانانو وژلی .لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نهٔ دي کوم چې تاسو په پخوانیو نکلونو کښې اورېدلي دي . دا ماران تاسو تجربه کړئ . دا چې د انسان رږغ واوري تښتي . تر هغه انسان نهٔ خوري چې پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښې .
هغه ماران او دېوان اوس هم هغسې مست ګرځي . اوس هم هغسې سپین دېو د تور تابع دی . اوس هم هغه ښاماران هغسې پر خزانو پراتهٔ دي خلک چیچي . د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښې لا وي . څړیکې او دردونه ګالي . "
په دې وخت کښې غمخوار کاکا وویل "شیخ صحي وایي . دا ماران سړی نهٔ چیچي . که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالهٔ څه یو نهٔ وو . زما د غرهٔ په باره کښې له کلونو څلور پنځهٔ ماران اوسي چې موږ په کډه راشو . زهٔ مېنې ته ورشم . دوی ووینم په خونه کښې دننه پر غولي ګرځي چې کله موږ په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښې ګرځي . "
دلته په ځوانانو کښې د یوهٔ رږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښهٔ پکښې وکړه . " کټ کټ ټولو وخندل .
غمخوار کاکا په تونده لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښهٔ درسره وکړي . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو- ما خپله مزدوري کوله- کليوال هم په پېغورنو سترې شو- نور يې حرمونى ، ډم او د زرداني يار راته ويل نۀ وو په وس - يو ه زردانه وه- هغه د چا پر چم ځان مي نۀ شو ځيني خلاصولای -اوس مي د مزدورۍ له روپيو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې-

اوس کلونه تېر وو- جمال څۀ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللى وو-يوه ورځ مي جمال کښېناوو-

زۀ: "ياره ! که له دې واره ښار ته تللې زۀ هم درسره ځم -دورې به يو کار پيدا کړو-"

جمال: "دريمه ورځ زۀ ځم -هلته مي ښېخي ډېري پروتي دي -په دوکان کښي ښځي شی نشته -په دې مي وځنډولې چي لږ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي-"

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو-له جماله مي پوښتنه وکړه-

زۀ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څۀ خراب دی؟"

جمال: "سلطانه وروره ! مور دي خدای له موره خلاص کړي-"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي؟ "
جمال: "موږ چي يې په ښۀ او بد نۀ وای پوه کړي ـ ښاهسته به د دې نورو خلګو په شان ګرځېدو ـ نۀ به مو د چا په ژوند کار وو ـ نۀ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو ـ"
زۀ: "جماله ! دا څوک دی چي ستا دومره زړۀ په شین دی ـ زموږ په کلي کښي يو څو کوره دي چي ښه ګزاره يې کېږي ـنور خو ټول دا زموږ په شان وږي ،تږي او لوڅ دي ـ"
جمال: "ياره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه ـ ياره ! خوب څۀ قسم پخدا ای اوښکي مي په سترګو کښي نۀ درېدې ـ
هغه بله شپه بابا او سدو ويدۀ شو ـ زۀ هم په بشتره کښي پروت وم ـ مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښي ناسته وه ـ سر يې ټينګ په يوۀ لاس نيولی وو ـ ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خير دی ولـــي دي ســـر پـــه لاس کښـــي نيـــولی دی ـســـر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نۀ زويه !ـ" ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کښي ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښي ټينګ نيولی دی ـ دومره وش دي وکړو ـ يو کيسه خو شته؟ "
مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم ـ دومره مي زړۀ پر خوږ شو چي راياده شي سر مي پرله وګرځي ـ يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي ـ ټينګه يې په کور کښي تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ مېږۀ خو يې تر نږور له مخه لا ناروغه وو۔ په ځولۍ کښې يې هم دباندي هم دننه وړو۔

يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده ۔ له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی۔ چاته وړی په مزدورۍ ور ورېشلي ۔ کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي۔

يو زوی يې درلود چې مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو۔ اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه ۔ په رڼو اوښکو يې ژړل ۔ ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې ښېخي چورت نۀ وهلو۔ په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خندا ډکه وه ۔ "

دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه ۔ بېرته يې سر پر بالښت ولګاوو۔ دومره د زړۀ له زوره يې وژړل ۔ زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم ۔ سپين او تور قمر وېښتان يې دا سي سره نښتي وو لکه کراسته ۔ هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو۔ شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو۔ يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور پاکي کړې۔

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره ښېخي ډېري نېکۍ کړې دي ۔ "ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تۀ ومونږ ته حق رابخښه۔ زمونږ څۀ حق دی۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وویل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نۀ لوري ! دا درې مياشتې کېږي يوه لور مې په کډه راغلې ده .د مېړۀ يې د مېرګې غوندې ناروغي ده . د دې يو ځای تې .بې ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای)کښې دانه ده . درې ورېږ لورکۍ ،يو وړوکی زوی لري .په خدای چې راغلي دي که يې تبخې پر اړولی دی ګني دی خو څۀ کوي.
د دې لورکۍ اولاد مې تر زړۀ لوېږي ."
بيا لکه له اوبو ډک لوشی ويشې ده . سترګې يې له اوښکو ډکې شوې .له دې واره زما هم تروس ووتو ومې ژړل .را ولاړه شوم. زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده ."
په دې وخت کښې زما هم سترګې را ډکې شوې . مورکۍ ته مې وويل "بس."
زۀ: "زۀ اوس څۀ ورسره کولای شم .له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي .دا خو مې له بابا او مورکۍ په دې پتې کړې وې چې ښار ته په لاړ شم."
جمال: "پنځه سوه (500) به مورکۍ ته ور کړو.مورکۍ به يې ور وړي . زۀ او تۀ چې ښار ته لاړ شو.هګۍ به خرڅې کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي."
زۀ: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې.

زۀ: "جماله ! داسي نۀ وي تۀ زردانه ترور يا بابا او مورکۍ ته ووايې چي سلطان له ما سره ښار ته ځي."

جمال: "سلطانه ! لېونی خو نۀ يم."

دريمه ورځ سهار وختي د پاځۀ سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ يې د بس سر ته وخېژولې. موږ دننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښې کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.

ښۀ ډېر لاړو. يو وخت د استاذ له ځنګه ناست سړی را روان شو. پر يوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر موږه راورسېدو. جمال پر ما ږغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه ." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.

هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."

جمال: "ياره ! هګۍ دي څۀ او سپني خو نۀ دي چي تۀ يې دوه سوه (200) غواړې."

سړی: "څه پنځوست (50) راکړه. اوس خو به خوشاله يې."

جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس دۀ له خپله جېبه ورکړې.

يو بل په عمر پوخ سړی چي زموږ په څنګ کښې د هغې بلي خوا په خالي چوکيو کښې يواځي ناست وو. ويې خندل او ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زموږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده ـ وایي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده ـ په بشتره کښې یې سره رسوه ـ" پر دې ګپه مو ښېخي ډېر وخندل ـ
یو وخت مې جمال ته وویل "زما خوا ګرځي ـ" جمال ښیښه خلاصه کړه ـ زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم ـ هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخي ډېر په زوره وخندل ـ
جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "
سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پوري یوه خبره راپه یاد شوه ـ یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله ـ ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستک خالي لوته را واخله ـ زما په لاره خوا ګرځي ـ" هغه سړي وخندل "ستا عورته زموږ بخته...... د خلګو ښځې نارینه ته وایي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي ـ زموږ دا وایي ورشه خالي لوته راوړه زۀ خوړلې پرې باسم (باقي)ـ "
د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخي ډېر وخندل ـ داسې په تلو تلو کښې ماپښین قضا ښار ته ورسېدو ـ هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې ـ رکشه ته مو وخېژولې ـ د هګیو دوکان ته راغلو ـ هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې ـ په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چاي یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ ـ"
جمال: " کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څهٔ کلی خو نهٔ دی چې د ماځیګر لمونځ خلک ناوخته کوي۔ موږ جمع لا وکړه۔"
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو۔ لږ به مو له دوړو (ګرځو) مخ صفا شي خو داسې شوی یو لکه د خاورو شیطانان۔"
کاکا: "سمه ده۔ ور شئ لمنځونه وکړئ۔ له هغې خوا چې راځئ د چای ورته ووایاست۔"
جمال: "سمه ده۔"
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښې وکړو۔ له هغې خوا مو هوټلي ته د چای وویل۔ چای راغلې۔
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نهٔ ښکاري؟"
جمال: "نهٔ کاکا ! دا مې ورور نهٔ دی۔ کلیوال مې دی۔"
کاکا: "په ګنه کښې تا ته ډېر ورته دی ۔ یقین مې نهٔ راځي چې کلیوال دې دی۔"
جمال: "نهٔ کاکا ! ریښتیا درته وایم۔"
کاکا: "سمه ده ۔زویه ! د سړي په پېژندنه کښې زهٔ اکثره نهٔ غلطېدم۔ نن ګوره څنګه غلط شوم۔"
جمال: "کاکا ! موږ څو په ښار کښې ګرځو۔"
کاکا: "خو د لاړ شی ۔ما ښام بیا کور ته راشئ ۔ داسې نهٔ وي تاسو په هوټل کښې شپه وکړئ۔"
جمال: "نهٔ کاکا ! لیوني خو نهٔ یو چې په هوټل کښې به شپه کوو۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو. په ښار کښي جمال له مخه زۀ ور پسې وم . هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه . يو ښا هسته ځايونه، ښاهسته خلک، نر او ښځې ګډ ګرځېدو. نۀ مخ پټي وو. يو ځای خړ شيان پخېدل . جمال ور وګرځېدو. له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي د ستي هغه سړي له جوش غوړو يو راوکښو. له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه . دۀ خپله خوړه . جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره . دا ګرمه ښۀ خوند کوي ."

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دی؟ "

جمال: "سمبوسه."

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه . په هغه پنډ ځای مه يې خولۀ ډکه کړه . توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه. خولۀ يې را پخه کړه. ما اوف اوف کول جمال را باندي خندل. يو وخت پر داسي ځای برابر شو چي په کتار کښي موڅيان ناست وو. څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندي ناست وو. چا سلايي، چا پالش کاوۀ . يوۀ خو ببخي تعويذ په پاخۀ کښي ګنډلو.

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو. درې څلور د عطرو غټي شيښې پر پروتي وې. يو لوی د مصالې سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښيښې ډکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـا د پلاسـتیک لـوتي لـه پټـاټو ډکـي ېښـې ويـې -نـارې يـې وهلې "دړی په سل دړی په سل-" يو سړی چي يو شی د سړک پـه څنګ کښـي درولـی وو - يـو لـوی ځـرخ يـې پـه پښـه اړاوو- لـوړه توره ډبره ډېره تېزه څرخېدلـه- کاکـا بياتيانې، چاړې پـه تېرولـې چـي بيـاتي يـا چـاړه بـه يـې ور نـژدې کـړه ترغځـي (بڅرکـي) تـر غورځېدو -خلګ په کتار کښي ورته ولاړ وو- هر چا پـر خپـل وار بياتي او چاړه اخيستـه روپـی يـې ورکولې-

زۀ: "ياره جماله! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې-د يـوار پـه سـرکس کتو دي دا زمونږ پـه رنګـه خوار هېر شو-د ښار ښاهست دي ټکي پـه ټکي راتـه وويلو خو نۀ د خوارو خلګو-"

جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي يې ېېخي اورېدلې نۀ وي-دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو- هغـه بـل د هغـو خوارو مزدورو پـه لـور

زۀ: "ځان بـه نۀ اچوې- د دې خوارو دي ولي نۀ راتـه وويـل؟"

جمال: "بخښنه غـواړم- ملامـت يـم چـي د ښـار د رڼاګـانو، هسـکو محلونو، مستو خلګـو مـي درتـه وويـل-د ځـان پـه شـان خـوار مـي هېر وو-"

داسي تر ماښامه په ښار کښي وګرځېدو- د ماښـام لمنځـونه مـو پـه يـو دومـره ښاهسـته ماجـت کښـي وکـړو- پخـدای کـه مـي زړۀ ځينـي تلـو-لـه ماجتـه را ووتـو د کاکـا د کـور پـه لـور روان وو- جمالو خندل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "

جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم .ماښام پـه دې ځای کښې را روان وو.ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه ولیده .بابا تـه مي وویل "بابا !دا خلګ ماښام ډوډۍ چیري خوري او ویـد چېرې چیري؟ یاره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا ولیده بل وخت زما د بابا داسې خندا نۀده پـه یاد." د کاکا کـور تـه ډېر ناوختـه ورسېدو.

دې تـه مي سترګي وختي چي کلـه بـه ډوډۍ راوړي . یـو وخـت ماشوم د لاس او به راوړي .جمال لـه ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چیري دي." ماشوم وویل "دلته یـو همسایه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ.علي جان دلې نۀ وي.کله کله راځي.هغـه پـه پلاني ښار کښې کالج وايي."

ډوډۍ راغلـه .لـه ډوډۍ خوړلـو پـس دواړو لمنځونـه وکړو. بشترې مو هواري کړې.ویدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چي را پورته شوو.د اود سو او لمونځو پس مي جمال ته وويل

زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو.زموږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی.د حيوانانو دی."

جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښي پرله اړاوو چي پروند موږ په ښار کښي له يوې ربړۍ والا څخه رانيوو.جمال وخندل.

جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حېران يې.زۀ دې بېشرمه ليکوال ته .دومره بربنډې خبري .دا خبري زموږ ليکوالان دغسي نۀ شي کولای. په کتاب کښي خو يې هوس وچ کړې".

زۀ: "زموږ ليکوالان هسي کمزوري دي ګڼي دا لار دېره پخوا خوشحال ختک ور خلاصه کړې ده."

کاکا پتنوس په لاس کښي دننه راغلی. له اسلام عليکم،زموږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو. پيالو ته يې لاس ور اچاوو. جمال قسم وکړ .جمال چای واچولې.د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زموږ د دوو په ميان کښېښودو.

کاکا: "پر څۀ مو بحث وو؟"

جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال."کتاب يې وروښکاره کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زۀ خو په دې انګلسي لږ هم نۀ پوهېږم . په دې اوردو کښې لا ګزاره کولای شم. دا اوس په تاسو دوو کښې کوم یو ویلای شي؟ "
جمال: "کاکا ! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو. "
کاکا: "ستاسو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستا کیسه بابا راته کړې وه. دا سلطان خو تۀ وایې چې زموږ کلیوال دی. "
جمال: "کاکا دا خبره رېښتیا ده چې دی زموږ کلیوال دی مګر زموږ مور تر موږ ورونو هم دۀ ته ډېره توجه او مینه ور کوي. "
کاکا و خندل.
کاکا: "ما درته وویل چې زۀ د انسانانو په پېژند نه کښې کله هم نۀ یم خطا شوی. یو رښته یې درسره شته. هره رښته چې یې ده. "
جمال: "نۀ کاکا ! په خپلې لا نۀ یو سره ګډ. "
کاکا: "زویه ! ما داسې ورونه لا لیدلي دي. یو پلاني خپل بل پلاني خپل وي بل داسې ورونه چې یو له یوۀ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسې وروړنه چې یو له یوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلې نۀ ده ضروري. دوستي به مو سره کړې وي. یو څۀ به ضرور وي. خیر دا راته ووایه شپه راسره کوی که کورته ځې. دوکان بند دی ځو ناوخته دی. "
جمال: "کاکا ! زۀ کور ته ځم. سلطان دلې یو کار پیدا کوي. "
په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو. تر خونه راووتو. دباندې په کوڅه کښې راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هګکۍ وړي. هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه. یوه بنګله مي اخیستې ده خوشې ولاړه ده. هغه به ګوري. په ورځ کې یې بل کار کاوو هم دې کوي. بدبخته چي ویې وینې دده مزدور په کاروي. هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه. موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوۀ. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته وربږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چي په لاس یې درکړم؟"

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟"

زۀ: "خود کاکا !په مزدوري کښې شرم نشته خود یې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خو شکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه. داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تيـاره مابنـام بند بېدو. د پرد يسـۍ دي ځان پـه خولـۀ شي ـ د شـپې چي بـه پـر بشـتره پرېوتم د سـتي بـه مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تـر ميان سپين ډګرې چي هر مـاځيګر بـه ببتـي ،بډۍ او خوسـی پـر کېدو. ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو. پـه دې سـوچ ،سـوچ کښي به کوتره ترور را پـه ياد شوه چي يکـي يـو زوی سرفراز يـې درلود. هغه هم پرېدي جنګ ته د جهاد پـه نيت تللی وو. نـاوکۍ يې د پلار پر کور ناسته وه.

اخير د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وويل "دا خپله نـږور لـه مـا يوسه ـ" د سرفراز پلار ورته وويل "زۀ ښځه څۀ کوم. تـر مـا لـه تـا سره ښه ده چي ناسته وي."

د سرفراز پلار يې پر دې مجبوره کړی چي خپلـه نـږور يـې کورتـه راوسـتـه ـ کلونـه تېـر شـوـ د سـرفراز د مـور هيلـه نـۀ ختـه ـ هـر ماخوسـتن يـې پـه دې نيت بشـتره هوارولـه ـ تـر سـر يـې د اوبـو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړۀ ټوټه راشي. نـن بـه زمـا د زړۀ ټوټه راشي.

ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه ـ اوښکي به يې لـه سـترګو بهېدې ـ ښـېراوي بـه يـې کـولې "سـپين پوښـو !!!!! دواړي مـو خطا شه. يوه مو هم مۀ سمېږه ـ څۀ مو راباندي وو چي زمـا د زړۀ ټوټه مو ولېږله. څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟. دغسـي مـو نـاوکۍ پـه سـرو لاسو خـالي بشـتره تـه کښـېنه ـ زمـا د زړۀ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وینو لاس سرۀ وي ـ د چا به د دۀ په وینو لاس لړلي وي۔"

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وینو د دۀ لاس سرۀ وي۔" ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای.زما د زړۀ ټوټه که نن نۀ راغله سبا ضرور راځي۔"

بل یې څه کولی شو۔ مېړۀ او نږور به یې هم په بشترو کښې پراتۀ وو اوښکي به یې تویولې۔ دوې دري میاشتي چي به د شپې په بشتره کښې پرېوتم یوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم۔

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا(د هوټل د مالک د خور زوی وو)سره شناخت شو۔له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشه چلوله .رکشه مي زده کړه ـ هم داسي په میاشت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال یې راوړو۔ کال پوره شو۔

له یو سوزوکي والا سره مي شناخت جوړ شو۔ یاره شوق څۀ عجبه شی دی چي د چرګانو پر قصابو ګرځېدو۔ هر ماښام یې هغه پاته ګندګي ټولوله ـ ټاکلي ځای ته یې وړه ـ ما په هغه بدبویي کښې له دۀ سره شپه تر نیمایي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېروله چي دا مي یقین شو چي اوس دي موټر هم زده دی.د رکشې استاذ ته مي وویل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو؟"

استاذ: "دوه عکسونه،دوه زره روپۍ راکړه .په هفته (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټیفیکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ۔ "
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابتې دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي۔ "
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی۔ امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي۔ "
هغسې وشو۔ په هفته کښې استاذ جوړ لیسنس په لاس را کړ۔ په دې کښې کلونه تېر شو۔ يو سهار کاکا را ناره کړه۔ زۀ ورغلم۔ يو سړی په موټر کښې ناست وو ۔ دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو۔ له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه دړځنه(درزنه) هګۍ را واخله۔ " دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې۔ " کاکا هګۍ شمار کړې۔ پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه ددې سړي ۔مزدور پکار دی۔ "
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته ويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هګکې ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی."
سړی: "هو.تا پيدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو.دغه ځوان دی."
سړي ماته سترګي را واړولې.ښځ په غور يې راته کتل بيا يې وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زۀ: "نۀ اول وار دی."
سړی: "که اول وار دی که دويم خو ماته ډېر شناخته ښکارېږي."
زه: "څۀ ووايم."
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه."
کاکا: "د يو بل چا شک به دي وربانديي راځي.دا سي ډېر خلک شته چي يو و بل ته په ګنه کنبي ډېر ورته وي."
سړی: "څۀ ووايم.څوک يې،د چا زوی يې او هغه څۀ کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه.
سړی: "څۀ ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له موږ سره خيراتي ايمبولنس چلوه.په ځای کنبي ناست او سه هر کله چي لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه.موږ به حکم درکوو او تۀ به يې رسوې.ښه تنخوا هم درکوو.ما ويل څۀ ووايم بل وخت مي دا مزدوري نۀ ده کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ درکوم ـ له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای درکوم. د ورځې که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زۀ دې له بلې مزدورۍ نۀ راګرځوم خو تیاره مابښام به بنګلې ته ځان رسوې ـ په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زۀ: "صېبه ! بل کار خو نۀ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم ـ د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه . دا هوټل به پرېږدي. بنګله دي چیري ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ماځیګر زۀ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زۀ: "خوښه مې ده."

زۀ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به درزیاته کړم. کار مۀ راپرېږده."

زۀ: "استاذه ! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ماځیګر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو. سړی نهٔ راغلی. په دې بل ماپښین وختي سړی راغلی.
د هوټل له مالکه مې د تلو اجازه وغوښته. هغه اجازه راکړه. له سړي سره په موټر کښې کښېنستم. خدای شته د موټر ناستې ډېر خوند راکړی. سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو. په ګېټ کښې یې موټر ودراوو. ګېټ یې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو. وګېټ ته نژدې وړه خونه یې را خلاصه کړه. ما ته یې وویل
سړی: "په دې کښې به تهٔ اوسې. دا دوې کیلۍ واخله. یوه د ګېټ ده دا بله د دې خونې ده. دومره خیال به یې ساتې لکه خپله بنګله چې دې وي."
زهٔ: "خود به یې ساتم. روپۍ راکوې د خدای پر پار خو یې نهٔ در ګورم.
سړی: "په جمعه دوې کښې زهٔ او کور والا راځو دلته شپه کوو بل ځوک بېخي نهٔ درته راځي. وخت ناوخته هغه څو کسان خود درته راځي چې له بنګلې څه سامان وړي یا یې راوړي. هغه ټول درپېژنم." ببرته راووتو. په موټر کښې د هوټل په لوري سره را روان وو. بېخي ډېر یې زما په لور کتل.
سړی: "عجبه خبره ده. زما د بېخي ډېر شناخته شک درباندي راځي. تهٔ وایې موږ بېخي سره لیدلي نهٔ دي."
زهٔ: "څهٔ ووایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته راورسېدو۔ زۀ يې کوز کړم دی روان شو۔ ماښام مې په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه۔ د هغه چا بنګلې ته لاړم چې خلګو فريد صېب ورته ويل۔ دا يوۀ چاته نۀوو معلوم چې څۀ کار کوي ۔دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم۔

هغه د دۀ خبره وه ۔په جمعه دوې کښې چې به دی راغلی،درې څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو۔ډوډۍ او کبابونه به يې را اخيستې وو ،سره له څو بوتلو(ما شربت ګڼلی وو)چې ډوډۍ به يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول چې کله به ورسره راغلې مېلمانۀ ووتو۔ يوه ښاهسته ښځه به راغله۔ ګېټ به يې وټکاوو۔ ما به ګېټ ورخلاص کړو۔ دا به دننه ورغله۔

يوه ورځ هغه ښځه راغله ۔ مېلمانۀ لا دلې وو۔ما دروازه ورخلاصه کړه۔دې رانه وپوښتل

ښځه: "مېلمانۀ تللي دي۔"

زۀ: "نۀ دلې دي۔"

دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته۔ ما دروازه بنده کړه چې کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو۔دومره نرۍ جامې يې اغوستې وې چې ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو۔زۀ وشرمېدم ۔سترګې مې واړولې بيا مې تر هغه د دې په لور سترګې نۀ دي اړولې چې مېلمانۀ ووتو۔دا هم له خوني ور ووته۔ فريدصېب تر لاس ونيوه۔سره روان شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډې شک وو ،نهٔ د فريدصيب د ښځې ـ يو خو فريدصيب سپين ږيرى دى ـ تک سپين سر يې په نکريځو تورولى ـ ږيره او بريت يې پاک خريبل ـ په وچ زور يې ځان ځوان کړى وو ـ ښځه يې ځوانه وه بل که د دهٔ ښځه واى خو ماشومان به ورسره وو ـ کله به يې ورته پښيمانه شوم چي سپين ږيرى سړى دى دا سي به ځنګه کوي ـ
بوتلونه مي هغه ورځ وپيژندل چي له بارانه سره ډيره تيزه هوا ملګري وه ،بوتلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول ـ له دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلى ـ
زهٔ: "ولي وروره ! دومره وځنډې دې؟ "
جمال: "له دې واره خو يخ وو ـ هګى نهٔ خرابيدې ـ په دې وځنډيدم ـ " چاى مو سره وڅيښلې ـ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړى ـ ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړى ـ
زهٔ: "وروره ! تهٔ اوس په ښار کښي وګرځه ـ زهٔ به کار وکړم ـ "
جمال: "وروره ! زهٔ په ښار کښي ګرځيدلى يم ـ سودا مي کړې ده ـ پروندى راغلى يم ـ که کورته حال احوال يا شى ليږې ـ "
زهٔ "نهٔ تهٔ دا راته ووايه چيري وې؟ شپه دې چيري وکړه؟ "
جمال: "له علي جان سره ـ "
زهٔ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ـ په يو څو شپو کښي که خير وو زهٔ هم کلي ته درځم ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وويل "زۀ سبا او بل سبا کښي کورته ځم .خپل حساب وکړه .د حساب وکړو.د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ. په دې سهار په ښار کښي وګرځېدم.د بابا ،مورکۍ او زردانې ترور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانيوو.ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه.ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چي راپورته شوم بېخي ډېر باران اورېدلی وو- سپين كالي مي واغوستلو- توره او خړه قمره اوږده سدري، ژېړه زري لونګۍ مي ټينګه په هنداره كښي ښه په خيال وتړله - نوې سرې ښكاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو كړې چي ځان مي تيار كړ- غوټه مي را په شا كړه را ووتم - په ركشه كښې كښېنستم - ركشه روانه شوه - هر وخت چي به موټر يا بل شی تېر شو- پر ركشه به اوبه وغورځېدې-

د ركشې والا وويل "اهي ستا- " يو څواره چي مي د دهٔ له خولې دا واورېدو چي دهٔ بيا وويل "اهي ستا- "ما ورته وويل "نوريې وماته را پرېږده- "

د ركشې والا پر شا را وكتل له خنداشين (ټيكی)شو- دا وخت د سړک په منځ كښي ډنډ اوبه ولاړي وې چي ركشه لږ په كښي لاړه بيا بنده شوه- دهٔ پر شا را وكتل ماته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پر توګ يې راپورته کړو. له رکشې سره يې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ راپورته کړ. راکوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره يې کړه
رکشې والا: " اې دله ! دا زما روپۍ راوړه."
ما له هغه ځايه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله ! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ راوړه. " زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ...... "
زۀ: "زۀ يې نۀ خورم. که دی ښۀ شی دی تۀ يې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلګ ميان ته راغلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لري. زما روپۍ يې نۀ کړې را رهي شو."
زۀ: "وروره ! په رکشه کښې ستړی شوم. دلته ورته ناست يم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندې، تونده لهجه ږغېدو. زۀ په ورين تندي، وړه وړه خندا ورته ږغېدم. خلګ چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چي څو قدمه د رکشې په لوري لاړ ببرته یې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله ! داسې نۀ وي زۀ په رکشه اخته شم۔ تۀ لاړ شې۔"
زۀ: "نۀ ځم وروره ! څۀ خر سړی یې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔" ببرته را غبرګ شو۔
زۀ: "وروره ! لاړ شه۔ څۀ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور نۀ کېږي؟ "
رکشې والا: "ولي مي نۀ کېږي۔ "
زۀ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔ "
رکشې والا: "دله ! داسي نۀ وي رانه لاړ شې۔زما روپۍ به یوسې۔"
زۀ: "نۀ ځم، نۀ ځم، نۀ ځم۔ "
د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نۀ وو شاته به یې راوکتل۔ زۀ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دۀ چي به زما پر خوا را وکتل۔ زۀ به یې ناست ولیدم خولۀ به یې وبښوربده۔ ما به لـه دې ځایه ور ناره کړه
زۀ: "لس واره۔ "
دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښي را رهي شو۔ ما به ببرته ور ناره کړه
زۀ: "هله ژر شه۔ ببخي ډېر ناوخته شوم۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی . یو وخت د دهٔ له رکشې سره زورونه وو. ما بله رکشه ته لاس ور کړ چې رکشه ودرېده . غوټه مې پکښې کښېښوده . رکشه روانه شوه . ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مې کړه.
زهٔ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره .د شکاڼه په قسمونو باور مهٔ کوه ."
د دهٔ خوار خو بل شی په وس کښې نهٔ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو.
اډې ته راغلم. په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زهٔ کښېنستم. بس روان شو. زما بېخي تر ډېره وخت دې ته فکر نهٔ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي.
یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل. ما سترګې ور واړولې .زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ ،د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی. تور ، خیرن پټکی. یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره ،تک تورکالي ،اوږده وېښتان ،تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه .کیسه یې څهٔ داسې ورته وکوله سپین ږیری: "سوجا ملک پېښ داسې کتار کاوهٔ په درست دیار کښې داسې د موري زوی نهٔ وو چې له دهٔ یې کتار ګټلو. سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو ښېخې ډېر ننداړچيان به پر چارپېره وو.

يوه ورځ ماځيګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک يې ږغ کړو "هلکه سوجا! را ووځه."

له سوجا سره يو بل سړی ولاړ وو. په آره کښې يې غاښونه ورته کښل. چې د سړي آره يې په لاس ورکړه. راووتو د باندې په دروازه کې ښځو غځېدو چې ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې ږغ کړ "څه دې ويل؟ د بل د در سپيه!!! ." نوکر ورته وويل "دا څه .... خورې؟" سوجا ورته وويل "که ښځه کار دی خو ته يې وخوره."

ټولو ولاړو خلکو په يو وار په کټ کټ وخندل. دا سې ښکاره شوه چې دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد يې ويل. خلکو نيولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سړک راپورې وتو. د شاه جهان ميدېکل مختته په برنډه (برآمده) کښې پر يو اوږدې بېنچ (په سپين رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو.

د خان نوکر د سړک له هغه بلې غاړې ورغښتو. خلکو ټينګ نيولی وو. سوجا يو ګړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميدېکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چې په برنډه کښې يې کښېښوده. په شنه رنګ، په خړه تخته کښې د اتلسو کاټو (ګاټو) کتار جوړ وو. يو د مسالې د بلې يې خلاص کړ. دوه رنګه ګاټې يې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټي ټول له چادره (ټیم) څخه جوړ وو . یو درې کونجه بل څلورکونجه . ژر ژر یې درې کونجه یوې خوا ته کښېښودو. څلورکونجه بلي خوا ته . را ولاړ شو. خلګو ته یې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ. کتار تیار دی."
خلګو نۀ ور پرېښودی. اخیر د سړک هغه بلي غاړي ته ورغلی. د خان پر نوکر یې غږ وکړ څوله "راځه د سړک هغه بلي غاړي ته راکښ یې کړو چي تر سړک وا وښتو. د میډیکل په څنګ کښي هوټل ته یې ور ږغ کړ "ښې یخي اوبه او دوې چائینکي چای راوړه." د خان نوکر یې پر هغه اوږد سپین ږېنچ کښېناوو. دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.
هوټلي چای اوبه راوړې . سوچا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان نوکر ته یې نیولی وو چي د خان نوکر خولۀ بیا چپه وخوځوله. سوچا ولاړ شو او ورته ویې ویل "بس بس ! ! ! نوري دي نۀ اورم . دا اوبه ونیسه . نور به ما اورې . تۀ په دې خبر یې چي پښ ، پېښور، ډم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چي په کور کښي د ماښام اوړۀ نۀ لري. دا خلګ زما په خیال ډېر غلط دي. کوم چا ته چي د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په خیال سپي هغه دي چي په کور کښي اوړۀ نۀ لري یا هغه دي چي د بل د در په ډوډۍ مست دي."
تیاره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم. غوټه په شا په لاره را روان وم. دا سوچ مي کاوۀ "بابا ! چي دا تور پټکی وتړي. سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچنۍ) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چي دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.

مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښې لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت یې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښې ډوډۍ وخوړه شوه.

سهار چي ماجت ته لاړم .له لمانځۀ راووتو ټولو راغلو کليوالو ،له مولوي صېب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ. مولوي صېب: "ماشاءالله سلطانه! ډېر په ښۀ رنګ شوی یې. ښسته ځومره ښۀ ويلي دي (د مريي غوندي يې وګټه د باچا غوندي یې وخوره)."

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم. په دروازه کښې مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چي زۀ وليدم ټول را ولاړ شو. زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀوو پرې ایښی. په غېږ کښې يې ټينګ نيولی وم. اوښکي يې څڅولې.

زۀ: "بس دی اوس مي پرېږده. هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو."

چي دې مي له غاړې لاس وکښو. له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښې چای راغلې، په اوبو کښې جوش هګۍ ،ورسره بسکټ. چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالـه ! کورتـه ځم ـ غرمـه بـه کـور تېـره کړم ـ کـه يـو کوشنی کوشنی کار وو ـ هغه به ما پېښېن وکړم ـ سبا که خير وو بېرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم ـ زردانې ترور بېخي ډېري زاری راتـه وکړې چې ماښام ډوډۍ تـه راشه ـ که ډوډۍ ته نۀ راځې ـ ډوډۍ وخوره راشه چې رخصت مې را واخيستو راووتـم ـ زردانـه تـرور او جمـال دواړه تـر خونـه دباندې راسره راووتو ـ جمال پـه دروازه کښې پاتـه شو ـ زردانـه ترور يو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مي ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګي له اوښکو ډکي وې ـ دا وخت يې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده ـ ما مخ پر بله خوا واړاوو ـ راروان شوم بيا مي پر شا نۀ دي ور کتلي ـ
کورته راغلم ـ بابا او مورکۍ د کور د خوني ومخ ته بابا پـروت وو ـ سر يې پر جګ شنۀ بالښت ايښی وو ـ مورکۍ يې وڅنګ تـه ناسته وه ـ يو ځنګون يې لوړ پر بدنۍ ايښی وو چي زۀ کښېنستم ـ بابا را پورتـه شو ـ مورکۍ تـر ځنګانۀ لاندي بدنۍ واخيستـه ولاړه شوه ـ بابا بېخي تـر ډېره حېران حېران راتـه کتـل ـ مورکۍ بېرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنۍ يې راته ونيوه ـ
مورکۍ: "سلطانه زويه ! ډوډۍ به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډۍ مي له جماله سره وخوړه ـ "
مورکۍ کراره کښېنستـه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چې له خوشالۍ مې پښې مځکې ته نهٔ رسي. په داسې جامه کښې مې په خدای که دا خیال وو چې یو بل څوک دې زما کورته راشي ګني چیرې زما خپل زوی !."

مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت درکش کړه. سر پر ولګوه. ما پښین به که خیر وو ګپې کوو. "

ما بالښت راکش کړ. سر مې پر ولګاوو. ویدهٔ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلي کښې و ګرځېدم. هغه خلګ (دټولو چې له ما نفرت کېدو)له دې واره هر یو په راپسې وو چې له ما سره به ډوډۍ خورې بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې .هم مې دا لس شپې په کلي کښې وکړې. ډوډۍ مې یوه شپه هم په خپل کور کښې نهٔ و خوړه . په سهار مې له مورکۍ، بابا ،زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مې بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې ـ ډېر ناكراره غوندي وم ـ
فريد صېب ركشه را واخيسته ـ په ورځ مي په ښار كښې ركښه چلوله ـ ماښام بنګلې ته راتلم ـ په مياشت دوې كښې به په ورځ يا شپه مړى پيدا شو ـ مور په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځايه رساوو ـ د مړي وارث به را سره نۀ وو ـ
كله كله به دا سودا راولوېده ـ دا څنګه چې مور هر مړى وړو د هغه وارث نۀ وي بل زمور ملګري ښې سپينې جامې واغوندي، سپينې خولۍ پر سر كړي، لويې اوږدې تسپې يې په لاس كښې وي.. ..... يو ځاى به يې زۀ پر هوټل، دښت يا غرۀ كښې كوز كړم ـ
ماته به يې ويل "تۀ د مړي د خپلوانو چغې نۀ شې برداشتولاى ـ تۀ دلته پاته شه ـ" دوى به مړى خپلوانو ته سپارلى وو چې له هغه لوري به راغلو ـ ايمبولنس به يې وماته په لاس را كړ ـ دوى به ويدۀ شول ـ د مړو سلسله هم داسې روانه وه ـ
په ښار كښې د ركښې روزګار ډېر ښۀ وو ـ بېخي ډېرې روپۍ مې ګټلې ـ كله به فريدصېب يا به د دۀ په څلورو پنځو ملګرو كښې يوۀ راته وويل "پر هغه پلانكې چوک به پوليس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ له هغه سره به لاړ شي۔ یو څۀ سامان به در کړي۔ را به یې وړي۔"

په دې ډول کلونه تېر شو۔ ښېخي ډېري روپۍ مې پيدا کړې۔ په ښار کښي مې يو سراى رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه په ختو جوړ دکانونه هم درلود۔ هغه کچه دوکانونه مې پاخۀ جوړ کړو۔ ښه کرايه د سراى د دوکانو هم راتله۔ اوس کلونه تېر وو۔ دا مې غوښت چې مياشت ژر پوره شي۔ جمال به راشي۔ د کور، کلي، زرداني ترور احوال به راوړي۔ دا به ورته وايې چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه۔ جمال نۀ راغلو۔ اوس مې هره ورځ انتظار وو۔ نن به جمال راشي۔ نن به جمال راشي۔

دوې مياشتي تيري شوې خو جمال نۀ راغلی۔ دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی۔ په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې۔ په ولاړي يې چای راسره وڅښلې۔ دا خبره يې راته وکړه "موركۍ ناروغه ده ۔" ما په رکشه کښې اډې ته راوړی۔ په بس کښي کښېنستو۔ بس روان شو۔ ما ورځ په ښار کښي تېره کړه۔ دې خواته رکشه بوځه سواري يوسه۔ دې خواته لاړ شه راشه۔

تياره ماښام مې د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې) رکشه مې ور تېزه کړه۔ څو واره مې بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې ورسره پر څنګ شوم "سلامیه ! څنګه یې؟ ورک یې سړیه !۔"

زۀ چې پر تېرېدو شوم۔ پر سلامي مي ږغ کړو "سواري ورسوه۔ نمکین هوټل ته راشه۔د نمکین هوټل پر تړه نمکین روشونه خورو۔"

سلامي راته وویل "سمه ده۔"

زۀ راغلم د رنګین هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم۔ سلامی ببخي ډېر ناوخته شو۔دلته پر لوړه تړه یو سړی وېدۀ وو۔سپین نری څادر یې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو۔یو سپین غټ کتاب یې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو۔ ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی۔

زۀ یوائي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم۔ ویدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو۔پخدای که ما د ویښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي۔ ویدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ویل "وش ! څۀ وکړم۔خدایه ! تۀ خو زموږ ملګري وینې څۀ یې ویل اوس څۀ کوي چې خوږ ځای ته یې ګوته ور وړې دستي لکه سپین پوښي فتوا دراندي لګوي۔" یو څۀ وخت یې ږغ ورک شو بیا یې وویل "نۀ نۀ څۀ ملایان خو نۀ دي چې تور لاسونه در پوري مښي۔" بیا یې ږغ ورک شو۔ یو څۀ وخت پس یې په زوره وویل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چې د قام د پار وخېژي۔ هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره ځاپېږه پر ولګېږي - دريم هغه مشر د ښرلو ور دی چي کور، کلی او قام نۀ پـه جوړېږي- "
پـه دې وخت کښـي يـو بـل ځـوان راغلی ويدۀ سړی يې را پـورتـه کړو. هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو. ماته يې را وکتـل لـه ورېې خنـدا سـره يـې راتـه وويـل "د دۀ عـدت دی .لـه خوبـه نۀ ږغيږي "
زمـا د هوټـل بند بـدو تـه ور پـام شو- چـا د ګونـه او غـابونـه مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول. هغـه احمد جان تـه راغلي سړي ته مي وويل "ملګري تـه پـه انتظار وم نۀ راغلی .کـه د يـو روش را ولېږلی مننـه بـه دي وي .ناوختـه دی داسي نۀ وي چي هوټل بند شي - " هغه سړي په تلو تلو کښي ويل "که ختم شوي نۀ وو- "
روش او اوبه يې راوړې .مـا پـه هغـو اوبـو لاس ومينځلو- ډوډۍ مي و خوړه سلامی نۀ راغلی.را ولاړ شوم. بنګلې ته راغلم.
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې .يوه شپه ګېټ وټکېدو- زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو. هغه بربنډه ښځه ولاړه وه .
زۀ: "فريد صيب نن نۀ دی راغلی- "
بربنډه: "اوس راځي .زۀ يې دلتـه نژدې کوزه کړم .لـه دۀ سره يـو مېلمۀ وو. هغه يې کورته رساوو. راپسې دی- "
زۀ: "بله ورځ چي فريدصيب نۀ وي .تۀ به دننه نۀ راځې ګني نن بـه زما له مخه ورته وايې چي تۀ نۀ يې سلطان مـا نۀ پرېږدي. اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلې يې.تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چي زۀ نۀ وم .زما پلار د رغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چي راځي .زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه .د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مي در پرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندي مي بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بشتره کښې پروته وه. ډېري زاری مي ورته وکړې چي "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه .فريد صېب چي تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چي بيا راشي ." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کور ته لاړم . نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بشتره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر وويرېدم. ټول بدن مي رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګني په زوره دي باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چي وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چي زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را ویې غواړه ـ ستا څهٔ خیال دی ـ زما د پولیس
ځواب نهٔ دی زده ـ "
زهٔ: "څهٔ دي راباندي دي؟ "
بربنډه: "د اوو میاشتو اولاد مي په نس کښي دی ـ دا ومنه چي
زما دی ـ "
د بدن هر اندام مي رېږدېدو ـ هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو ـ
زهٔ: "څنګه د فرید صبب اولاد زهٔ قبول کړم ؟ تهٔ لېوني یې که دي
سر سپیو وړی دی ـ "
بربنډه: "که د ځان خیر غواړې ـ دروازه هسي وګرځوه بندوه یې
مهٔ چي څوک یې پوري وهي دستي خلاصه شي ـ په دې کښي هم
ستا خیر دی هم زما ـ "
ما په خونه کښي شاوخوا کتل بل هیڅ په نظر نهٔ راغلو ـ یوه وړه
کړکۍ چي په سپین رنګ رنګېدلې وه ، ښیښې یې ماتي وې ـ ما
یې د هري ماتي ښیښې په ځای کښي خړ غوندي کلک کاغذ ور
کړی وو ـ یو هغه پخوانی ساده عکس چي خونه مي را پاکوله تر
ډبر ګند لاندي مي پیدا کړ ـ له خاورو مي صفا کړ ـ په فرېم کښي
مي بند کړو ـ له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو ـ هغه
عکس ما په دې ځړولی وو چي وماته یې سترګي او پوزه د
ببخي ډېر شناخته سړي ښکارېدې ـ نور یې ږیره خرېیلې
وه ، توره لنګوټه یې پېچلې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه د غسل خانې دروازه وه. يوار مې لا دا خيال شو چې "په دې غسل خانه دننه شه. دروازه بنده کړه. مځ يې خلاصه وه. هغه وړه چوکۍ ترسر لاندې کړه. کراره ويدۀ شه بيا مې دا خبره ذهن ته راغله. داسې نۀ وي دروازه له دباندې در پسې بنده کړي. دا بربنډه له بنګلې څخه يو شی يوسي."

د بربنډې دا زارۍ وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې پرېوځه. فريد راځي. هغه ما ځيګر لا بنګلې ته راغلی دی. نوره کيسه چې فريد راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته کوم. راشه راشه که د ځان يا زما خير غواړې."

دلته نور وېرې واخيستم. څو واره مې دا خيال شو چې "راشه منډه کړه. بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فريدصېب سره خيانت کوې؟" مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره پرېوتم. يو څۀ وخت پس مې د سړي ټوخه تر غوږ شوه.

بربنډه: "ځان ويدۀ واچووه."

دروازه چې را خلاصه شوه. فريد صېب يوې بلې خواته ځنګېدو خوني ته دننه راغلی. په ګانګوړه (د نشې په حالت کښې په اړه ژبه) راته ورغېدو

فريد صېب: "هلکه سلطانه! تۀ په دې نۀ يې خبر چې دا شبنم زما ښځه ده؟"

زۀ: "صېبه! خبر يم."

فريد صېب: "بيا دې ولې له ځان سره ويده کړې ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وایه له خلګو پر وېرېدم.خلک ورپسې وو."
زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېدم."
فرید صېب: "دغسې د نر بچیه !."
فرید صیب غوځار شو.ګوته یې اول لا د ځرخي توپنچې په ماشه کښې وه . ټک شو. زۀ وروغورځېدم د توپنچې لاس مې ټینګ کړو. زما او د دۀ په زورونو کښې دوه ټکه نور هم وشو چې توپنچه یې له لاسه ووته بیا یې په پوچ ویلو شروع وکړه.
فرید صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پرېږده چې ورسره معلومه یې کړم. دا دې څوک چې یو یوار یې زما شبنم وېرولې ده بیا پر ماټکان کوي . دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر.افرین سلطانه ! چې زما د شبنم دې دومره خیال ساتلی دی."
زۀ: "صېبه ! اخیر د فرید صېب غوندې سړي مزدور یم."
شبنم: "که اوس دی نۀ وای.خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای."
ما چې سترګې د شبنم په لور ور واړولې . شبنم موبائیل زموږ په لور نیولی وو.
زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟"
شبنم لاس پر خولۀ ونیوو.
فرید صېب: "څوک وو هغه خلک؟ تۀ اوس ور ناره کړه چې را شي .دوی د فرید له زوره نۀ دي خبر چې د فرید شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه ـ تهٔ اوس د رځه چي ځای ته لاړ شو ـ "
فرید صیب: "شبنمه ! تهٔ څهٔ وایې ؟ دا خلګ معاف کړم ـ "
شبنم: "نهٔ چي تهٔ یې معاف کړې خو زه یې نهٔ معافه وم ـ خو دا د دې ځای خبري نهٔ دي ـ ستا مزدور سلطان ولاړ دی ـ د هغه تر مخ څنګه دا خبري درته وکړم ـ "
شبنم تر یوهٔ ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چي خوني ته ورغلو ـ څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو ـ دی مو پر پلنګ پرې یستو ـ
شبنم: "زهٔ دروازه بندوم تهٔ لږ ارام وکړه ـ سلطانه ! موبائیل در ونیسه ـ ویډیو جوړوه ـ "
زهٔ: "شبنم ! یو خو زهٔ په دې نهٔ پوهېږم بل له فرید صیب سره خیانت نهٔ کوم ـ "
شبنم: "که د ځان خیر غواړې د غه موقع ده بیا داسي موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما ـ له موقعې فایده واخله ـ ویډیو روانه ده ـ دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه ښهٔ ښکاربدو ـ هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه ـ نوري خبري به بیا وروسته کوو ـ "
ما موبائیل ونیوو ـ دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته ـ ماته یې اشاره وکړه چي موبائل واړوه ـ دې په خپل لاس د فرید صیب لاس پر ځان واړاوو ـ ماته یې اشاره وکړه چي رانژدې شه ـ زهٔ ور نژدې شوم ـ دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه .زۀ د دوي دوو سر ته ولاړ وم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زموږ خولو ته رانژدې کړه . ما موبائيل نيولی وو چي دې ويل هغسي مي کول. په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو.

فريد صېب: "شبنمه ! څوک وو چي تا ته يې په بد نظر وکتل."

شبنم: "ستا د مور مېړونه."

فريدصېب: "چي پيدا يې کړم. په ګوليو به يې درغلبېل کړم."

شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه .داسي نۀ وي بيا يې خپلي کورنۍ نۀ پېژني."

فريد صېب: "شبنم ! دا دي ښۀ وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟ "

شبنم: "څۀ خبره يم.وتا ته به معلوم وي."

فريد صېب: "څه هر څو چي دي."

شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نۀ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چي دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نۀ بدوي."

فريد صېب: "نۀ نۀ پر تا خو به ټول په ګوليو سوري سوري کړم."

شبنم: "تۀ داسي وکړه پټ شه. کېدای شي ببرته راشي."

فريد صېب: "هو دا دي ښۀ وويل."

شبنم شړې پر هواره کړه. وماته يې اشاره وکړه چي دروڅه.زۀ را ووتم .شبنم هم راپسې راغله .موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. ببرته دننه ورغله.زۀ راغلم په خونه کښي ناست وم. وهغه فرېم ته مي کتل چي ګولۍ پکښي ولګېده.ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه ـ هم يې عکس سوری شو ـ ښهٔ ډېر وخت پس شبنم راغله ـ وماته يې وويل

شبنم: "زهٔ کورته ځم ـ نوري خبري به بله ورځ کوو ـ"

زهٔ: "شبنم ! تا به چيري پيدا کوم؟"

شبنم: "زهٔ په خپله درته راځم ـ تهٔ مهٔ راپسې ګرځه ـ فريد صيب که سهار پوښتنه در څخه وکړه ـ ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صېب په خوني را ننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.

فريد صېب: "سلطانه ! برايه د شپې چي څۀ وشو پر هغو زۀ بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نۀ کوم.

زۀ: "نۀ صېبه ! زۀ ستا مزدور يم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې. "

فريد صېب حېريان غوندي شو.

فريد صېب: "دا تۀ امتحان بولې؟ "

زۀ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته راځي. "

فريد صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صېبه ! ځو بېخي ډېر ناوخته يو."
فريد صېب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شې. ښادي خان يو زورور سړی وو. لکه دا ماته چي ګورې. مړی يې وکړو.
د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله. يو چا به خود ورته ويلي وو چي "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی. تۀ په دې خبر يې که نۀ؟ "
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم. دا پلانکی چا مړ کړ. هغه راته ووايي خدای به په خبر وي." هغه سړي ورته وويل "داسي وکړه وګرځه. په ښار کښي ړوند سړی پيدا کړه. له هغه ځخه پوښتنه وکړه."
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو. يو ړوند سړی يې پيدا کړ. ورغلی وځنګ ته يې کښېنستو. له روغبړه پس يې ړاندۀ ته ځو روپۍ هم ورکړې. د کور حال احوال يې ځيني وکړو. ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار او سېدونکی يم." بيا يې له زورور ه پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، ځوک يې او کور د چيري دی؟ "
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی. د پلاني زوی يم. کور مي په پلاني ولات کښي دی." په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان." زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو. دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو. يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندۀ وخندل "دواړه د کمزوري ایمان خاوندان دي. ریښتیا نۀ شي ویلای. په دې خو د دې ښار واړۀ او ښځې لا خبري دي چي طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی ." ښادي ورته وویل "دا ښادي خان څوک دی؟ " ړاندۀ چي په شنۀ د سمال یې خولۀ پاکوله "دا د پلانیزیو پېښور دي چي ښار ته راغلو. په ښار کښي یې غلاوي کولې. د خلکو مځکي یې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي. " ښادي خان ړاندۀ ته وویل "حافظه ! تۀ څوک یې؟ "ړاندۀ ورته وویل "زۀ پلانیزی یم. "

ما خبر ور پرېکړه.

زۀ: "صېبه ! ډېر ناوخته شوم. څو یوه بله خبره چي زۀ په دوې ورځي کښي کورته ځم. له کلي مي سړی راغلی وو ویل یې چي مور دي نۀ وه ښه. "

فرید صېب سر راپورته کړو. زما په لور یې را وکتل.

فرید صېب: " تۀ دوې ورځي وار وکړه چي زۀ یو بل مزدور پیدا کړم بیا به لاړ شې. "

زۀ: "خود. ښۀ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چي زۀ بېرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي لیدلي. یوه مي ترور ده. تر مور او پلار یې لا حق پر ځان زیات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم. "

فرید صېب تندی په دوو ګوتو کښي نیولی وو. ما ته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صېب: "اول دي ویل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښې بل مشر وروړ نه لرې؟ "

زه: "نه صېبه ! مشر کشر وروړ څه کوې. کشره خور لا نه لرم. زه د مور او پلار دا یو زوی یم بل هغه ترور پر ما تر سکنې مور ګرانه ده."

فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. یو کار کولای شي که نه؟ "

زه: "نه صېبه ! پخوا لا څه ښه وو. په ودونو کښې یې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. یوه سپین سرې مور مې وه. هغې د خلکو په ښادیو کښې دریا وهله بیا چې به په کور کښې شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چې حال مې په نشته چې دوی په کوم حال کښې دي؟ "

فرید صېب: "ښه ! ! ته ډم یې؟ "

زه: "هو صېبه !. "

فرید صېب: "ډم او دومره ایمانداره. "

زه: "ښه پوهېدم چې په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږي. صېبه ! دا ډمان او حرامیان ځکه ایمانداره شو. د دوی خویونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل. "

دې خبري پر فرید صېب ښه اغیزه وکړه.

فرید صېب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟ "

زه: "صېبه ! که نه وي خیر دی. زه به یې له یو بل چا څخه پیدا کړم. "

فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. د ننه ځم بېرته ژر راځم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ يې په شمار را کړې.
زۀ: "صېبه ! زما خو دومره روپۍ نۀ جوړېږي."
فريد صېب: "که بېرته راغلې روپۍ به را کړې. که نۀ راغلې در بخښلې مې دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صېبه را رخصت شوم. رکشه مې راروانه کړه. سړک داسې خالي وو زړۀ راته وويل "دا رکشه وځغلوه." چې رکشه مې تېزه کړه. د ټرېکټر ډرائيور غلام را په ياد شو. غلام سهار وختي د ښار په ميان کښې پر خالي سړک چې ټرېکټر څومره تېزېدو هغومره يې تېز کړی وو. د ښار تر ميانه چې رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چې وهي دي. د ټرېکټر پر برېک يې پښه دومره په زور کښېښوده چې ببخي تر ډېره د ټرېکټر د شا پايې پسې کش شوې. خان چې ور رسېدو. خان پر غلام يې لاس پورته کړو "د خرۀ بچيه ! ! ! د سپي بچيه ! ! ! ټرېکټر خلګ داسې چلوي."
غلام عاجزه غوندي ورته وويل "صېبه ! مور مې وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نيولو وچ شو. يو څۀ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ يو څۀ روپۍ يې ورته ونيوې "ورځه غائب شه. څۀ کوې چې زما ومخ ته ګورې."
غلام لا ولاړ وو خان روان شو. يو بل سړی چې غلام يې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څۀ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو۔" غلام وخندل "ورورہ ! تر څاپېړو خوړلو د مور مرګ ښهٔ
دی۔پخدای که زموږ د خوار فاتحې ته راغلی۔نهٔ یې دعا ته
لاس پورته کړو۔
دا یوه خبره یاده لره۔له دې خلګو سره هغه د چا خبره۔که لنډ ګنډ
کښېو تلې۔مور یا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کیږي۔"
په ښار کښې را روان وم۔د خیاط پر دوکان ودرېدم۔خپلې ور
کړې جوړې مې راواخیستې ۔په ښار کښې ښهٔ په مزه مزه
ګرځېدم ۔سواري مې نهٔ پورته کاوۀ ۔د کور د پاره مې سودا
راواخیسته۔
ماښام بنګلې ته راغلم شپه مې نیمه د تېرې شپې په سوچ،نیمه
په خوب تېره کړه۔ سهار مې وختې غوټه را واخیسته۔په رکشه
کښې کښېنستم۔اډې ته راغلم۔ زموږ د خوا بس سوکه سوکه
روان وو۔کلېنډر د سواریانو په خاطر نارې وهلې چې زهٔ یې په
نظر شوم۔ را ناره یې کړه "ځې؟ " ما د تلو اشاره په لاس ورکړه۔
بس ته وختم۔بس په تلو تلو کښې خراب شو۔دا ښهٔ وو چې یخې
اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو۔مونږ سواریان تر انګورو
لاندې ناست وو۔په پیاله کښې مو پښې اچولې وې۔ چا او چا لا
د انګورو وښکې هم شکولې وو ،چا به اوبه څښلې،چا به انګور
خوړل،چا به سګرېټ څکولو۔
یو وخت د باغ مالک له لرې را روان وو۔په خندا خندا کښې
"اخیر د خدای بنده ګانو !دا زما انګور۔" خدای شته مونږ څهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو۔ د باغ مالک چې راو رسېدو له سلامه پس یې وویل "ګډیه (ټولو) ستړي مۀ شئ۔ انګور مو دارو شه۔ ښۀ کار مو کړی دی چې خوړلي مو دي۔ اوس که بس نۀ دی جوړ شوی۔ زۀ به کورته لاړ شم۔ ښې یخي شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم۔" موږ د کاکا شکریه ادا کړه۔

بس جوړ شو۔ کلېنډر پانې او جېک ټول کړو۔ بس را روان شو۔ ببخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم۔ پړنګه هو (د ختیځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده۔ ببخي له دوړو سترګي نۀ رڼېدې۔ په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو۔ په دروازه کښې ودربدم۔ ټوخه مي وکړه۔ د مورکۍ له دننه را ږغ کړو۔

مورکۍ: "سلطانه زویه! تا دي خدای را ولي۔"

څراغ یې بل کړو چې زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله۔

مورکۍ: "تۀ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی یې۔"

ببرته په دې وخت کښې وګرځېده۔ زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم۔ دا راغله د اوبو بدنۍ یې کښېښوده بیا یې فکر شو چې روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه۔ راغله په ناستې یې په غېږ کښې ټینګ ونیوم۔ پر تندي یې څو واره مچ کړم۔

مورکۍ: "د بلا هېر شې۔ زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو۔"

بابا: "ښځې! څوک دی، له چا سره ناسته یې او چاته ږغېږې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "سرېيه ! سلطان راغلی."
بابا: "سلطانه ! پر دې نيمه شپه په دې ځول کښېي."
موركۍ: "تهٔ دا مغځي ماتی ګوره. تر اوسه پرېنګه هو او ځول نهٔ شي سره بېلولای."
بابا لا له بشترې نهٔ وو را ولاړ شوی. زهٔ ورغلم په ناستي مي روغبړ ورسره وکړ.
موركۍ: "سلطانه زويه ! تا به ډوډۍ هم نهٔ وي خوړلې؟"
زهٔ: "هو موركۍ ! نهٔ مي ده خوړلې."
موركۍ: "زويه ! بل شی خو نشته. چای به پخې کړم. له چای سره به ډډۍ وخورې."
زهٔ: "موركۍ ! تهٔ چای پخې کړه. ډوډۍ مهٔ را اخله. ما بسکټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم."
موركۍ: "هو زويه ! تهٔ خو اوس بازاري شوی يې. په مسکوټو هم شپه تېرولای شې."
زهٔ او بابا سره ږغېدو. موركۍ چای پخې کړې. غوټه يې سره وشنله. بسکټ يې راوړو. څو دانې مي له تودو چايو سره وخوړل.
زهٔ: "زما کالی دباندي هوار کړه. اوس خو هوا ډېره سوكه شوې ده. تاسو هم دباندي درو وځئ."
موركۍ: "هو زويه ! موږ هم پرېنګه هو دننه راوستو."
زما بشتره يې دباندي را هواره کړه. غوماسي وو خو بيا هم ويدهٔ شوی وم. سهار راپورته شوم. د زردانې کورته ورغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو۔زردانه ترور په کالي کښي پروته وه ۔ داسي وړه ښکارېده لکه یوماشوم ۔ له حال احوال له پس جمال ولاړ شو۔هغه پروته چائینکه او پیالې یې واخیستې۔ما ورته کتل چي دۀ مینځلې۔

زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کېږي؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي یې څۀ زیاته شوه۔"

زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي۔"

زۀ: "د خدای بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه ۔که روپۍ نۀ وای خو له ما سره وې۔" ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر یم۔"

جمال چای راوړې ۔پیالې یې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله یا را ویښه شوه۔نری کالی یې له مخه واړاوو چي زۀ یې ولیدم د راپورته کېدو هڅه یې کوله۔زۀ ور ولاړ شوم۔هغسي په پروتې مي لاس ورکړ۔تندی مي ور نژدې کړو ۔ څو مچي یې راڅخه واخیستې۔ جمال زما دویمه پیاله ډکوله۔

زۀ: "ناروغي دې څنګه ده؟ "

زردانې ترور وخندل ۔د ژړګل کاکا په لور یې لاس ونیوو۔دا غاړه یې وویله

"د ماښام اوږۀ د نۀ وي

ادې سم مه د مېږۀ وي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـي دی ژونـدی وي پخـدای کـه بلـه يـوه بلاهـم راغلـه بـې لـه عزرائيلـه .اوس خو يـې تـور او سـپين دېبـان هـم لـوی شو." هـم داسي دې خپلي ګپي کولې مور ټولو پر خندل.
له دې واره د زرداني ترور سترګي د يـوې لحظې د پـاره لـه مـا نـهٔ اوښتې. نن هغه کيسه نهٔ وه چي د دې لـه کـوره خپـل کـورتـه روان شوم .دا تر هغه ولاړه وه له شا يې راپسې کتل چي زهٔ نيهامېدم.
ورځ مي په کلي کښي تېره کړه. شپه په کور کښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه .ژړګُل کاکا ته يې لاس له خولې اخيستی وو "مغځی دې مات شه. مغځې ماتې. پر تا به هم مور سر تړلی وو. پلار به ټکان کول چې زوی مې پيدا شوی دی. دوی خواران په دې څۀ خبر وو چې دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دې وتړل شه. او به دې تودې شه. وپتاری ته دې کښېنم. اول مې درته وويل دا ښځه ډاکټر ته يوسه. تا ځان يو په بله کاوو."

په دې دعوه، دعوه کښې د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګُل کاکا ! راځئ." مور نالي او بالښت را ويستو. په ربړی کښې مو ښه بشتره هواره کړه.

جمال زردانه ترور په غېږ کښې پورته کړه. زردانه ترور په ربړی کښې پروته وه . سدو ولاړ وو ژړل يې . ژړګل کاکا ناکراره غونډي شا و خوا ګرځېدو. جمال چې دوباره ربړی ته وختو. زردانه ترور يې را پورته کړه. په غېږ کښې يې نيولې وه.

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسې ږغېده . پخدا ی که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چې ناروغه ده. زردانې ترور ببو جانې انا ته ويل "حق را بخښه. تۀ په ما ډېره سترې شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې ـ حق به تـه رابخښې ـ زما څۀ حق دی ـ "
زردانه تـرور داسي ريږد يږده لکه لـړزې نيـولې ـ سـترګي يـې لـه اوښکو ډکي وې ـ زردانې تـرور ورتـه وويـل "انـا ! زمـا بـه لـه دې واره خوند نۀوي ـ "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له ريږۍ سره ودرېده ـ
ببو جاني انا زردانې تـرور تـه وويـل "لـوري ! پـه مخـه دي ښـه ـ لـه خدايه هيله کښل نۀ دي پکار ـ خـدای مهربانـه دی ـ خـدای بـه دي خور مسافر کړي ـ وخدای ته هر څۀ اسانه دي ـ "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو ـ د کور په لور روانه شوه ـ مـور د سـړک پـه لـور پـه ريږۍ کښـي زردانـه تـرور را واخيسـته را روان شو ـ سړک ته را ورسېدو ـ زردانه ترور مـو پـه غـېږ کښـي راکـوزه کړه ـ مور د بس په انتظار ناست وو ـ زردانه ترور به يو يوار ما پـه غېږ کښي نيولې وه بيا جمال ـ
په دې وخت کښي زۀ پر سړک د بس په انتظـار کښـي ولاړ وم ـ يـو تک سپين نوی ډاټسن راغلی ـ ما لاس ور کړو ـ ډاټسـن تېـر شـو ـ بېرته پر شا راغلی ـ ښيښه يې خلاصه کړه ـ يو ښاهسته ځوان پـه لوڅ سر ، سپيني ووږي چشمې يې په سترګو وې ډاډ سن يې چلاوو ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی ؟ "
زۀ: "پوهېدم ـ "
سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي۔ "
سړی: "له هغه بله لوره راشه۔"
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي۔ "
سړی حیران غوندې شو۔د حېرانتیا په انداز يې راته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي۔"
سړی: "مور دې د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ۔ "
سړی: "دباندې خو به يې دا تېزه هوا مړه کړي۔"
زۀ: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي۔ "
سړي موټر نور هم شاته را وستو۔زۀ کوز شوم ۔ ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته۔ جمال هغه زیات کالي۔سړی هم له موټره راکوز شو۔ د ډاټسن پټه (ډاله)يې را خلاصه کړه۔مور زردانه ترور ور وخېژوله۔ښه پر پنډ کالي مو کښېښوده ۔بالښت مو تر سر ور کړی۔ سړي ډاله بنده کړه۔ زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو۔
سړی: "يو را شئ سیټ ته۔ "
جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې ۔ زۀ سیټ ته ورغلم ۔ له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ۔ هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه ۔کوم چې موټر چلاوو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څۀ دی؟ "
زۀ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی يم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وښنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی . په پلاني کالج کښي لکچرر يم . دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی."
عثمان: "بخښنه غواړم.ما يو تۀ وليدې چي ګپه مي دربانديي وکړه.مورکۍ مي نۀ ليده.دا بل ورور در سره دی؟ "
زۀ: " نۀ مي سکنی مورده نۀ مي سکنی ورور دی خو تر سکنيو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نۀ ده .خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرۀ دومره ګرانه ده."
زۀ: "نۀ مېرۀ مي هم نۀ ده." ټوله کيسه مي ورته وکړه.
په يو ړوکي ښارګوټي کښي عثمان يو دوکان ته نږدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "مورکۍ يو شی خوړلای شي؟ "
زۀ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نۀ ده."
له عثمان سره زۀ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وويل "اوس تۀ سيټ ته راشه .زۀ به له زرداني ترور سره کښېنم ." جمال ولوړل که زۀ سيټ ته ورشم.په دې وخت کښي عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ـ ډبی سګرېټ، څلور د چیپس پوړی یو جوس یې له ځانه سره را اخیستي وو ـ هغه جوس او یوه پوړی چیپس یې جمال ته ونیوو ـ موږ بېرته موټر ته را وختو چي روان شو ـ

دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل ـ دژړګل اوزامنو په کیسه مي سرنه شو خلاص.

عثمان د خبري وار له مخه کړ ـ دا به داسي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا ـ یو ورځ یې چا پرزوی ګپه کوله ـ پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تويي کړې یا یې تندي د دهٔ د کټ له بازو ووهل مات شو چي تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څهٔ شي ـ په خندا خندا کښي پرېدي څهٔ کوې ـ پخدای که یې خپلي ښځې ستا مور د زړهٔ له تله ور پسې وژړل ـ په سترګو پوري به لاړي مښي یا به د پیازو اوبه پکښي څڅوي ـ د زړهٔ له تله یې پخدای که اوښکي توي کړې ـ "

عثمان: "موږ ګپي کوو ـ د سلطان به خوا بده شي ـ "

زهٔ: "نهٔ نهٔ صبېبه ! ګپي به خود کوو ـ په ګپو خو څوک نهٔ مري، نهٔ پاتېږي ـ " بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې ـ

جمال: "عثمانه ! هغه زموږ ملګری رضا خو به دي په یاد وي؟ "

عثمان: "هو ـ "

عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چي انا دي مړه ده ـ کور ته راشه ـ اډې ته تللی وو ـ د ماځیګر ټیکټ یې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې .موږ پوښتنه ځیني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ." رضا ویل "یاره ! اوس موټر نهٔ وو.د ماځیګر ټیکټ مي وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ یې راواخیستو.زموږ دا خیال شو چي خود یې له ځانه سره وړی .دهٔ خلاص کړ. ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې .موږ ته یې را ږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولي په خپل غم عمجنه وم." موږ ټولو وخندل.

زرین ویل "تهٔ دې د خرې زوی ته ګوره . داسې ګپې لکه انا چي یې نهٔ وي مړه.دهٔ ته یې کوزده کړې وي." هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه. یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.

زرین ځیني وپوښتل "څهٔ دي رضا ،پر څهٔ دي دومره په زوره زوره وخندل؟" رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرهٔ بچی وایي ." زرین ورته وویل "څوک؟" رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم . داسې هوښیاران ماماګان لرو . ښځې یې سل کاله وړاندي بېولې دي . نارینه یې سل شاته . ښځه ته یې پېنټ شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانۍ جامې، واسکټ(سدری) ،پټکی . هغه پخواني ټوپک(یوه یوه مرمۍ چي ورځي) یې په څنګ ورکړی."

زرین ورته وویل "تهٔ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشین ته وایي پنځهٔ ډزی."رضا ورته وویل "څه ورشه منا ! ! دا پنځهٔ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزی نۀ چې سل ډزی شي. هره مرمۍ به په لاس ورولې او ترې باسې به يې او دا چغې دي وهې اې پلانيه! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو بېخي ډېر و خندل بيا چپتيا خوره شوه .دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلې خوا ښيښه لږ خلاصه کړه. بېرته يې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "ياره سلطانه! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چې سړي سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه! خبره تر خبري پوري ياد ېږي .ګپي به کوو. زموږ په کوڅه کښې دوه ځوان دي .يو ناني بل جانداد ــ دواړه مزدورکاره دي .يوه ورځ ډېر يخ وو. ما دواړه په موټر کښې واخيستو. يو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چې تاودۀ شو. ناني جانداد ته وويل "ياره! چې خدای يو يو موټر په دې يخ کښې راکړی وای ډېر به ښۀ وو."جانداد وخندل "ځغله زويه! چې سړي سر موټر را کړي بيا د خدای په يخ کښې فائده څۀ ده."

په دې وخت کښې د هسپتال په لويه دروازه کښې عثمان موټر ودراوو. دی پر يوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښې راواخيسته. جمال هغه کالي را واخيستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زرداني ترور دا فرياد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټرې ته ور وړئ." عثمان چې د زرداني ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دی لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه دننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره رېغېده .
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده. دا به دومره نۀ وي په تکليف ."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
مورې چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې بېخي تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رښا نۀ يې؟ "
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې. "
زردانې ترور د لاس په اشاره مورې ته وويل تاسو لاړ شئ . مورې دباندي ووتو. دباندي چې را ووتو عثمان مورې ته وويل "ډاکټر فرزانه مي کورودانه ده ." مورې دباندي ولاړ وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده .
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته در وړئ زۀ درځم."
مورې زردانه ترور په غېږ کښې وا خيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور چي خپله وينه ورسره وکتله. زما او د جمال دواړو وينه نهٔ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور ومولګوله. نوري ستني ډاکټر فرزانې ور وليکې. عثمان په منډه منډه راوړلې. تياره ماښام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خداى په لاس دى. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خير زهٔ او عثمان ورځو. ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وڅنګ ته د هغي بلي ناروغي مور خيال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښني، عثمان او جمال په خپل موټر کښني روان شو. زهٔ او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه. ډاکټر فرزانې څنګه دا وويل "چي مرګ او ژوند نور د خداى په لاس کښني دى. خود مورکۍ مري چي دا يې وويل."

اوس که زهٔ جمال کرار کړم. که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نهٔ کراريدو.

ګوره چي څو مره وخت په دې کښني تير شوى وى. د ډاکټرفرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلى. يو ځوان سړى، يوه د پاخهٔ عمر ښځه، يوه ډېره سپين سرې(غټي چشمې يې په سترګو وې)په يو لاس کښني يې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نيولې وه. پر ملا کږه راروانه وه. لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موږ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.
زهٔ او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزانې، زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني ټولو ژړل. موږ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کټ پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه. د زردانې له مخه يې سر نهٔ را پورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه. را کش يې کړه.
ډاکټر فرزانه: "مهٔ کوه موري! مهٔ يې تنګوه. لږ سر را پورته کړه وژنې يې. سا يې بندېږي."
په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځو سره راغلې خدمتګاري ښځې ټولې يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې وليده چې ژاړي ببرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو. د پړونې ځاک به يې ونيوه، سو که به روانه شوه.
زردانې او هغه سپين سرې چې ښهٔ په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو ښهٔ خروښ کښته شو.
سپين سرې: "رښا لوري! څوک در سره دي؟"
زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."
سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زهٔ ور له مخه شوم. دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول. پر تندي يې مچ کړم. نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو. هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ.
هغه ځوان: "تاسو راځئ چې کور ته لاړ شو. ستړي به یاست. له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته. زۀ به يې ترته ورته راځم."
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو. مور دا ناروغه مور وچاته پرېږدو."
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زمور خور ده. تاسو هم زما په خيال په حقيقت نۀ یاست خبر."
د دې خبري له اورېدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرایان غوندې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښي ښځ تر ډېره لاړو. يو وخت په کوڅه کښي وګرځېدو. په کوڅه کښي روان وو. ما يوې او بلې خواته کتل. واړه واړه دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزيانو (خياطانو)، يو تنور، يو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر يو لوی ښاهسته ګېټ ته وګرځاوو. پر هارن يې ګوته کښېښودله.
يو ځوان ګېټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښي په انتظار ولاړې وې. سره له ووړو نجونو او هلکانو چې موږ له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونيول. چا او چا خو ښېخي شا را وګرځوله.
يوه پېغله چې د پړوني څاک يې نيولی وو. له موږ سره ځوان ته يې وويل "ګران لالا! ريښتيا رښا خورکۍ پيدا شوه. په هسپتال کښي وه؟"
ګران ورته وويل "هو خورجاني! رښا په هسپتال کښي ده. مورکۍ او پښتنه مي ورسره پرېښودي. دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي. " پېغلي د پړوني خاک پرېښودو رامخته شوه. په لاس یې روغبړ وکړو. هغه ټولو ولاړو ښځو کښې چا په لوځ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو.
مورې یې د ګران خوني ته بوتلو. داسي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکي چي یې وادهٔ کړی وي . نوی پلنګ ،الماري، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چي هر څهٔ ځای پرځای پراته وو. د خوني خو چا نهٔ دي راته ویلي چي دګران ده. مورې له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چي ټول د ګران وو. اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زهٔ او جمال یې په روغبړ ستړي شو. اخیر یې ډوډۍ راوړه . ډوډۍ مو وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس ګران ماما مورې ته وویل
ګران: "تاسو بېغمه ویدهٔ شئ .زهٔ هسپتال ته ځم .دوی ته به ډوډۍ ورورړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم."
ګران ووتو. زهٔ او جمال په خونه کښې پاته شو. دواړو یو بل ته حېران حېران کتل.
زهٔ: "جماله! دا اوس څهٔ وشو؟"
جمال په سوچونو کښې ورک وو. ځواب یې نهٔ کړو را.
زهٔ: "جماله! وجماله!"
جمال: "هان."
زهٔ: "دا اوس څهٔ وشو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ راکوي ـ زما په خیال د بابا په لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خدای ته به دوا ړه په زاري کېږو چي کیسه د سمو په لور لاړه شي ـ "
بالښت یې سم کړ سر یې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شوم ـ اودس مي وکړو ـ د ماخوستن او قضايي لمنځونه مي تول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ویدۀ شوی وم ـ سهار چي راپورته شو ـ چای مو وڅیښلې ـ یو بل ماما چي مورېږ یې لا نوم نۀ وو زدکړی ـ هغه په سپین وړوکي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي دننه ورغلو ـ انا او پښتنه مامۍ هم ناستي وې ـ زموږ زردانه ترور، د دوی ږنا ښه ښکارېده ـ زرداني ترور وماته را ږغ کړو ـ زۀ ور نژدې شوم ـ دې د راپورته کېدو هڅه وکړه ـ نۀ شوه پورته کېدلای ـ اخیر یې راته وویل "ما کښېنوه ـ " ما را پورته کړه ـ هغه د هسپتال سپین پوست بالښت مي شاته ورته کښېښودو ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زرداني ترور په ژړا پیل وکړ چي په ژړا یې ښۀ ځان ستړی کړ بیا یې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ور ورنژدې کړو ـ دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل راپورته کړو ـ زما په غاړه کښي یې را واچول ـ څو واره یې مچ کړم ـ سترګي یې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ یې څو واره وویل زردانه ترور: "تۀ مور وخورې ـ تۀ مور وخورې ـ وماته به حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطۍ او مستۍ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به يې هم تېروي. داسي ماشوم دي
بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چي راغلې."

زۀ: "زردانې تروري ! لکه څنګه؟"

زردانې ترور دومره په زوره زوره وژړل چي په ژړا ستړې شوه .
زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټيټ کړو. څو واره يې بيا
پر تندي مچ کړم. لاس چي يې زما له غاړي وکښو. داسي بې
اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چي نۀ وي
پوري.

زردانې ترور په ډکو سترګو، ژړغوني ږغ راته وويل

زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې. يو به ژړګُل او سدو راولېږې بل
د خليل جبران په کتاب کښي يو ليک پروت دی . هغه به در
واخلې. له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې. زۀ که جوړه شوم.
کورته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چي مي په خپل حق نۀ يې
رسولی. که مړه شوم حق به را بخښې . زۀ ځان دلې د پلار او نيکه
په هديره کښي پټوم . ژړګُل او زويان هم دلې د ورونو په ښار
کښي ځايوم . ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ
راځې"

ما چي له دې مخ را واړاوو. سترګي مي له اوښکو پاکولې. د
ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل. هم په دې خاطر
مي د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه
راووتم. په رکشه کښي کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ ـ چاى مي ور سره وڅيښلې ـ دا ټوله کيسه مي ورته وکړه ـ زما مور په هسپتال کښي ده ـ که چيري فريد صيب يا انډيوالانو پوښته کوله ـ دا کيسه به ورته وکړې ـ
له مالکه را رخصت شوم ـ اډې ته راغلم ـ په بس کښي کښېنستم ـ دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځي د تبيعت خرابي به درته څۀ ووايم ـ
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په بس کښي روان وو ـ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه راوګرځېده ـ له شا يوه ښځه ورپسې وه چي مايې مور وګڼله ـ يو شى يې پسې تس کړو ـ د دې ماشومي منډې زۀ خپل وړوکوالي ته بوتلم ـ په وړوکوالي کښي چي به کله مور بد وکړو ـ مور به يو شي ته لاس کړو ـ مور به منډې کړې ـ دې به هغه په لاس ورغلى شى دومره په مينه راپسې وغورځاوه ـ هغه بېتې ، بډې ، خوسى چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀ وو بيا هغه بدل (غاړه ، لنډۍ) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو ـ موركۍ به راته كوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فرید او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو۔ یوۀ وویل "وروره ! خدای بنده ګوري بیا پر اوري۔ "هغه بل وویل "په دې زۀ هم پوهېږم وایي(بنده حېران خدای مهربان)
خدای هر انسان ته عقل ورکړی دی بیا یې دا ورښوولي دي چي دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي۔ جنت او دوزخ په دې نۀ یادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي ۔هغه وینې چي مسجد دی۔ ستا مخ د شراب خانې په لور دی۔ په هغه لور روان یې ۔اوس وایې خدایه ما مسجد ته ورسوې۔ دا زما یقین دی چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې۔ "
هغه بل بیرته ورته وویل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه ۔ما دا وویل چي دا زموږ په خلکو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چي لږ ډوډۍ پیدا کړي بیا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي ۔مثال موږ په پش،پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو۔"
هغه بل سرې وخندل "تۀ لېونی یې۔دا زما او ستا کار نۀ دی۔دا د شاعرانو او لیکوالانو کار دی۔ شاعران او لیکوالان چي له ځینو عزتمندو خلک ډمان جوړولای شي ۔له پښ، پېښور او ډم څخه بیا سیالان هم جوړولای شي۔"
هغه بل "یاره ! ستا تر دې خبري پوري یوه ګپه را په یاد شوه۔ زموږ په کوڅه کښي یو سړي زوی ته واده غوښتی وو۔ مانښام یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو- مونږ چې ورغلو- په واړۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو- چارپېره بالښتونه پراته وو- يوه خواته دوې نالۍ هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو.
خلګ په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چې هغه سرمایداره راغلو- دی سم دننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلګ ناست ولیدو- داسې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ- څۀ داسې یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ- " ټولو خلګو وخندل- پر نالیو ناست خلګ ولاړ شو بل ځای کښېنستو.
دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو- دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم-
لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم- مخه مې وکړه- د ژړګل کاکا کورته ورغلم- دوی ډوډۍ خوړلې وه- له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو- د ژړګل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي- بېخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم- دۀ وویل "نۀ راسره شته- "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځيني راواخيستو. هغې خوني ته راغلم چې زرداني ترور به مور ډ پکښي بندولو. په هغه کښي مي د باکس د تيليو په رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو. راسره وامي خيستو. کورته لاړم. سوکه سوکه کورته ورسېدم.

مورکۍ: "زويه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟"

زۀ: "هو. هسي کالی را هوار کړه. بېخي ډېر خوب راځي."

مورکۍ کالی را هوار کړی. زۀ پرېوتم. مورکۍ د زرداني ترور پوښتنه راڅخه وکړه. سر سري مي حال ور کړی. د مورکۍ زړۀ دا غوښت چي ښۀ په تفصيل حوال راکړي. ما ځان ويدۀ واچاوو. دې خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما يې ځواب نۀ کړو. ور اخير يې وويل "زويه! زما په خيال ويدۀ شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو۔شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه ۔په بشتره کښي يوې بلي خواته اوښتم ۔وسهار ته مي سترګي وختې ۔ سهار چي ملا اذان شروع کړ۔ زۀ په بشتره کښي د لوېديځ په لور را واوښتم۔سپوږمۍ اوښتې وه ۔ په اُورو کښي پټه ښکاره کېده ۔ما پورته اسمان ته کتل۔ شايد د ټولي شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه راښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه ۔اورۀ دومره تېز روان دي۔"

په بشتره کښي پروت وم ۔پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو۔ ښۀ رڼا سهار راپورته شوم۔لاړم اودس مي وکړو۔ راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم۔

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ۔ مورکۍ له لمانځۀ پس چاى جوش کړې۔ مورکۍ پيالې ډکي کړې۔

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې۔د زړدانې حال دي سم نۀ کړو را ۔څنګه وه زړدانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نۀ وو خوښ .عذر مي په دې جوړ کړو. مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څۀ د پاره رالېږلی وو؟ تۀ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مي اورېده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړګُل کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي. څادر مي پر اوږو کړو. د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښۀ بېغمه ناست وو.
زۀ: "تۀ وڅۀ ته ناست يې ورځه."
ژړګل زړۀ نا زړۀ کېدو.
ژړګل: "تۀ به هم راسره ځې."
زۀ: "تۀ ځان تياره وه. زۀ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم. د جبران کتاب، له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخيستو. د ژړګل کورته وراغلم. درې سره د سړک په لوري روان شو چي موږ لا سړک ته نۀ وو رسېدلي بس مو وليدو چي راروان وو. موږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چي ستړي شو. اخير مو لاس او څادر ور وهلو.
ډرئيوار خود وليدو. زموږ پر برابرې يې بس ودراوو بيا درې سره تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو. زۀ له دوو ناستو کسانو سره پر درېمه خلاصه چوکۍ کښېنستم. دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېنستو. د ټولو سا لنډه لنډه کېده. زما په څنګ کښې ناست ځوان په لوڅ سر، تور غټ ښا هسته وېښتان ښۀ رېمنځلي، توري غټې چشمې، ږيره بربت خوا پاکي خرېيلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله څنګه وښيښه ته څېرمه سړی چې تک تور پټکی، سپين کالي، توره سدرۍ، ښاهسته نوراني څهره، نرۍ جګه پوزه، بربت په بياتي کم کړي، توره اوږده ږيره چې و ښستانو يې په اخير کښې پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي ږغېدو "ياره ! زما خو له دې تعليمه ډېر بد وشو. "ځوان ورته وويل "ولي ماما ؟ " سړي ورته وويل "په دې چې يو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښې پيدا. هر څوک چې خپل زوی د باندي په سبق پسې ولېږي . تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی . دا چې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به يې کښېږدي) . هغه چې راسي د ځان د در سړی شي . په يو او بل پسې وي . نوکري غواړي چې نوکري پيدا کړي . پر چوکۍ کښېني . په دواړو لاسو حکومت او رايت لوټي . مائنه خو له ګډ منانه هم وږې نۀ ده پاته شوې. "

ځوان ورته وويل "له کم ګډ منانه؟ " سړي ورته وويل "هغه دواړه پښې چې يې نشته . " ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وويل "له هغه څنګه وږې پاتېږي . له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ. "

سړی ورته وويل "څۀ وجه ده چې له بې تعليمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي . " هغه ځوان يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې وخندل "ياره ! ډېر بې کاره سړی دی . يوه ورځ چا پوښتنه ځيني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

.نۀ مښا ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم . تۀ نۀ وینې دوې پښې یې راځخه واخیستو. د ټول جهان پښې یې را کړې . اوس تۀ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي ."

داسې په ګپه ګپه را روان وو .ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل.دا غاړه را په یاد شوه.

سپین کالي توره سدرۍ

له دوو به یو کورته راتلی

له ځان سره مې ویل "هغه سپین کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسې ورسې (ورشې)سړي وو." بس په اډه کښې ودرېدو. موږ ټول هسپتال ته ورغلو. زۀ په هغو زړو تورو زرداني ترور له هسپتاله را وشړم. مخه مې را وکړه . هغه هوټل ته راغلم چې زۀ ورسره مزدور وم . له مالک سره مې چای وڅیښلې .ماځیګر څۀ لمر په غرۀ اوډ ر(لوېدلی) وو. راووتم دباندې د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم .خپل سوچ مې پر وهلو. د رکشې ږغ مې تر غوږ شو چې سترګې مې ور واړولې.زما له خوا یو سړی نیم تر رکشه دباندې،نیم په رکشه کښې وو. دا خیال مې شو چې خود ډېر کسان په کښې سپارۀ دي . رکشه چې زما برابر ته راغله بنده شوه . استاذ یې د ستارټېدو کوشش کاوۀ خو ستارټه نۀ شوه . اخیر را کوز شو. سواریانو ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سیټ راپورته کړو. دننه یې
په انجن کښي ګوتي ووهلې.
سواریان چي را کوز شو. دوه دومره غټ کسان وو چي زما
غوندي شپږ په جوړېدو. استاذ ببرته ور وختو. رکشه ستارټ
شوه .لږ یې مخته شا ته کړه چي سواریانو ببرته د ورختو هڅه
کوله .دۀ رکشه وځغلوله .سر یې تر رکشه راویستو. پر
سواریانو یې ږغ کړو "چي تاسو ورم خو ګامبښه به پکښي
یوسم." دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ینبي(نیولي) وو.
له خندا شنه (تېکی) وو. دلته مورِ یاره د هغې ورځي د ماځیګر
خندا څۀ در ته ووایم . هغه ننداره چي تاسو په خپلو سترګو
لیدلې وای ډېر به ښۀ وو.
د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډی و خوړه.
ډوډی ته ناست وم . دومره په زوره زوره مي وخندل .له ډېري
خندا پس مي له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه.
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه. یاره
هغه سړي،هم مزدورانو ډېر وخندل .له هغې خندا او ډوډی
خوړلو پس را روان شوم .خپلي بنګلې ته راغلم .دلته مي
محسوسه کړه چي بخت دي زور کړی دی چي په هغه ورځ دي
وفرید ته کیلی نۀ کړه ور .نۀ دۀ درته وویل. هغه خونه چي به زۀ
پکښي اوسېدم. د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلی. په هغه ورځ ببخي
دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه . خونه له دوړو (خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀ وو. په خونه کښې مي خپله هواره پرې يېښې بشتره له دوړو وڅنډله. پر پرېوتم.

سهار راپورته شوم. له دې سهاره د فريد او د شبنم دواړو په لټون شوم .ببخي ډېري شپې او ورځي تېري شوې .نۀ فريد راغلی نۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکان ته ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلی.روغبړ مي ورسره وکړو.

زۀ: "ياره !د دې فريد صېب کور نۀ دی درمعلوم؟ "

همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟ "

زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې. "

همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟ "

زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو. "

همسايه: "اوس ستا شوه؟ "

زۀ: "هو. "

همسايه: "دا خو ډېر ښۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي "

زۀ: "ولي فريد صېب خو ډېر ښۀ سړی دی؟ "

همسايه: "ودې ته تۀ ښۀ وايې.شرابو نه،ښځې خو يې تا په خپلو سترګو ليدلې. موږ خو تۀ د دۀ مزدور ګڼلی وې ګڼې موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چې دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلکو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چې مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."
همسايه: "هغه پخواني خذمتګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."
زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."
همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلک ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلي او پوډر تېرول. که دې چيري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چې څنګه جوړ دي؟"
زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"
همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."
زۀ: "نۀ شوم پوه؟"
همسايه: "پوه به شې."
له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلې بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ماخوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مې سوچ کاوو "دا سې هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې."
په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېټ وټکېدو چي خلاص مي کړ. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.

فريد صېب: "تهٔ له کوره کله راغلې؟"

زهٔ: "له تلو دوې شپې پس راغلم."

فريد صېب: "مور دي څنګه وه؟"

زهٔ: "صېبه! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښې داخله ده."

فريد صېب: "خدای دي صحت ورکړي. ايمبولنس او کسان راغلو که نهٔ؟"

زهٔ: "صېبه! ايمبولنس خو ولاړ دی."

فريد صېب: "دا نهٔ. يو بل مي هم رانيوو. څهٔ شو چي ورک دي. زهٔ کورته ځم چي راغلو ګېټ ورخلاص کړه."

تر ګېټ وتو جېب ته يې لاس کړو. موبائل يې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ايمبولنس راغلی. ګېټ مي ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی. تابوت دومره درونډ وو چي هغو دوو کسانو نهٔ شو پورته کولای. پر ما يې د همت رېغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونيوو. د بنګلې په شا کښې يوه لويه د دړو دوه تاکه دروازه وه. هغه دوه نابلده کسان چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلۍ ورځخه وه خلاصه یې کړه. لاندي زېر زمیني وه. د زېر زمیني په زینو کښي مو تابوت کشاوۀ. تر اخیره دننه.
په زېر زمیني کښي نور تابوتونه او څۀ نور د دړو صندوخان، یو څۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ یې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زمیني بلد وماته نابلده کسان دورې ویدۀ شو. زۀ چي له زېر زمیني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وړه دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومي خندل "یاره! فرید خو هم ډېر ښۀ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فرید څۀ خبر دی چي تر ننه یې د بنګلې شا نۀ ده لیدلې."
په دې بله شپه فرید له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښي راغلی. یو څۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چي هغه یې رخصت کړو.
فرید صیب: "سلطانه! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زۀ: "صیبه! سمه ده."
چي دی دننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم! هغه غټې درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلي خوني ښۀ لرې د هغې غټې درختي او دېوال تیارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يو ائي اوس ستا نۀ دی ـ زما هم درسره ګډ دی ـ
ګوره ګوره چي په ما پوري لاس نۀ و نيسې ـ تۀ زما ميرۀ، ستا په
نس کښې بچی زما ورور يا خور کېږي ـ " په دې وخت کښې
صيب بيا راووتو ـ د ګېټ په لور راروان وو ـ زۀ د دېوال له سايې
سره سو که تر ګېټه ور ورسېدم ـ
فريد صيب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "
زۀ: "نۀ صيبه ! زۀ په ګېټ کښې ورته ناست يم ـ "
چي دی بېرته روان شو ـ زۀ هغسي د دېوال سره غلی غلی
وراغلم ـ
شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چي څنګه دا زما په نس کښې بچی ستا
ورور يا خور کېږي بل زۀ خۀ لېونۍ يم چي په تا پوري لاس نيسم
ـ فريد د څۀ د پاره دی ـ
زما هغه شپه نۀ ده هېره چي دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر
مخ راکشولم ـ دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د ختو
جوړ بتان ـ زۀ تا څۀ کوم ـ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه
وکړه چي ځان به داسي کوم بيا به په تا پوري لاس نيسم ـ دا زما
خوښه نۀ وه چي په تا پوري لاس ونيسم ـ دا خوښه د دۀ وه ـ په
دې خو مي تر هغه وخته کښېنولی وو ـ شراب مي په څيښل چي
په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځيني ورکه کړه ـ را ومي
يستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېړيو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم۔ لاس مي په دۀ پوري نيوو۔ اوس خو خدای نوره لا هم ښه کړه۔

شبنم مي پرېښوده۔دۀ له ورغله۔ لږ وخت پس فريد صېب را ووتو۔را ږغ يې کړو۔

فريد صېب: "سلطانه ! دلته راشه۔"

د فريد د ږغېدو انداز ډېر تريخ وو۔ زۀ ورغلم۔په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دۀ وېډيو جوړه کړې وه۔ فريد د پلنګ وخنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو۔ شبنم يې په څنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه ۔ زۀ ودوی ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم۔

فريد صېب: "سلطانه ! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تۀ دلته د خلګو عزتونه اخله۔"

زۀ: "صېبه ! د چا عزت مي اخيستی دی؟"

فريد صېب: "د شبنم۔"

شبنم: "مزدور سلطان نۀ۔ فريده عزتمنده ! تا اخيستی دی۔"

فريد صېب: "څۀ ثبوت لرې چي ما اخيستی دی۔"

شبنم: "فريده ! هغه شپه زما نۀ ده هېره۔"

شبنم وېډيو ورولګوله۔فريد حېران حېران ورته کتل۔ اخير يې ور حمله کړه۔موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو۔له مځکي يې وويشتو۔

فريد صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چې شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډيو موجوده وي"
فريد صېب توپنچه ته لاس کړو.
فريد صېب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"
شبنم: "په دې هم نۀ شې خلاسېدلای. زما ورونه دباندې ولاړ دي."
فريد صېب يو څۀ وخت چپ ناست وو.
فريد صېب: "تاسو دواړه يې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"
شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زمونږ جوړه ده."
فريد صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ يې درکوم."
زۀ: "صېبه! وماته شبنم ناروا ده."
فريد صېب: "هغه څنګه؟"
زۀ: "شبنم زما مور کېږي."
فريد صېب: "څنګه؟"
زۀ: "تۀ درځه."
ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دی درې سره په موټر کښې سپارۀ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وويل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځي وويل "نۀ له هغې سره دې خداى ښۀ وکړي. پروند وفات شوه."
له هسپتاله بيرته را روان شوو.
فريد صيب: "تاسو اوس په ما څۀ کوى؟"
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا ماښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم."
فريد صيب: "دا ښېخي ډېر رقم دى. څنګه يې برابر کړم؟"
زه: "که ډېري دي. سبا ماښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لره. ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."
فريد صيب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم."
موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوز کړو. دى روان شو.
شبنم: "دا دې څنګه خبره وکړه. موږ که مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دې روپۍ دومره ډېري ورته وويلې"
زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تۀ دا يو کار وکړه. دا اولاد که دې وشو. تۀ وخداى که به يې يو ځاى غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دى؟ هغه ورځ يو همسايه داسي راته وويل چي د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د يوې خور عزت للعام کړ."
شبنم: "څنګه سړى وو او څنګه رنګ يې وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوځه کښې هره ورځ را روان او روان وي - تور جګ سړی دی - تکې سرې سترګې، اوږده خړه سدرۍ، ښځې لوی وښتان يې دي - پر هغو اوږدو وښتانو يې سره خولۍ لوړه ېښې وي - "

شبنم: "تۀ په دې کوڅه کښې تر اخيره تللی يې؟ "

زۀ: "نۀ - "

شبنم: "دا زما ورور دی - مور کور نۀ لرو - مور ښځې ډېر کورونه يو - په خېمو کښې او سېږو - زمونږ سړي اکثره موځيان دي - ښځې مو په ښار کښې سوال کوي - "

زۀ: "ښۀ چيچګر ياست؟ "

شبنم: "هو - زمونږ خلک په دې کيسو بلد دي - مونږ ماشومان نۀ غورځوو - پالو يې - "

زۀ: "بيا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی - "

شبنم: "ډېر خلک شته چې په مونږ بلد دي - هغه دا سې ماشومان مونږ ته راوړي بل زمونږ نارينه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلک زمونږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي - "

زۀ: "شبنمه! دا خو سم دم بړوګان دي - "

شبنم وارۀ وارۀ خندل - له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو ويني وکړې - پر ويني شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود برو ګان دي. برو ګان خو څۀ ښکر نۀ لري. په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چي دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زمورږ ښځو ته نۀ ور کوي."
زۀ: "شبنمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"
شبنم: "خوښ مو دی. خو زمورږ د نارينه وو ضميرونه مړۀ دي. داسي هم نۀ ده چي يو زمورږ نارينه دومره د مړۀ ضمير خاوندان دي. په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته يعني چي وځان ته ښېځي ډېر عزت مند وايي. ليکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چي وشو. ما دا ماشوم ځايه کولای هم شو. ليکن ځايه کول مي نۀ غوښت. ډېر داسي کورونه شته چي هغو ته زورورو خلګو ويلي دي "تۀ به دا خپله لور يا خور نۀ ودوې. دا زما داينه ده." هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور کښېنولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپين سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بدکاري کوي. کورنۍ يې کمزورې وي. ځان وا چوي."
زۀ: "شبنمه! زمورږ په خلګو کښي دا خبره کېږي چي چيچګر هديره نۀ لري. خپل مړی خوري. دا رېښتيا دي؟"
شبنم سر وښوراوو. تندی ګونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چي يې را ډکه شي. دباندي ووته. يو څۀ وخت دباندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چي شبنم له دباندي راغله. او به يې طلب کړې. او به مي ورکړې. يو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغره کړې. ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده. تو يي کړې. راغله پر خپل ځای کښېنسته.
شبنم: "په مورې کښې خو داسي کيسه نشته لکه تهٔ چي وايې. شايد په نورو داسي کمزورو خلګو کښي وي. زمورې مرې په دې چا نهٔ دی ليدلی. يو خو زمورې هر وخت کډه په شا وي. کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمورې مړی وشي هم. څوک زمورې مړي ته نهٔ راځي. مورې يې په خپله تر خاورو لاندي کوو."
دلته زما هغه متل را پر زړهٔ شو (خوار مري نهٔ که يې څوک ناره نهٔ اوري)
زهٔ: "شبنمه! ته اوس لاړه شه. سبا ماښام خپل وروڼه درسره راوله
شبنم چي ولاړه شوه. دوه قدمه يې لاوا خيستو ودرېده. مخ يې شا ته را واړاوو.
شبنم: "تهٔ رېښتيا وايې دا ستا پلار دی؟"
زهٔ: "هو. شبنمه! پخدای چي دا زما پلار دی. تهٔ به يې سبا ماښام ووينې چي دی يې مني که نهٔ."
شبنم: "کاش! چي ما هم لکه تهٔ چي خپل مور او پلار پيدا کړي وای. پخدای چي د دې خپل سترې ژوند ټولي سترې به مي تر يستلې وای."
د شبنم تر سترګو اوښکي څڅېدې چي روانه شوه. زهٔ د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چي دروازه مي بنده وله. په دروازه کښي ودرېدم. سر مي ورښکاره کړو. شبنم په تياره کښي روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ يې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .يو غم راته دوه شو. په سوچونو کښې ورک ويدۀ شوی وم.

سهار د ژړې لمر ژړ ګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته راروان وم چې راورسېدم. چائينکي يې ډکې کړې وې. د شيدو په انتظار وو. له يوې چائينکې يې وماته توره پياله را ډکه کړه. هغه مې وځيښله.

د هوټل مالک: "مور دې څنګه ده؟"

زما اوښکې په سترګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندې شو چې کله مې په اوښکو خروښ وختو. اوښکې مې پاکې کړې زۀ: "الله دې جنت ور نصيب کړي. هغه وفات شوه."

مالک: "کله؟"

زۀ: "څۀ خبر يم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغې ښځې او د هغې خپلوانو راته وويل چې وفات شوه."

مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟"

ما څۀ ځواب ور نۀ کړ. مالک حېران حېران راته کتل. زۀ را ولاړ شوم تر هوټل راووتم. د ماماګانو د کور په لور مې مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلک وکورته نژدې په يو ماجت کښې ناست وو.

ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مې له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو-زما څنګ ته راغلی-غېږ یې راباندي وګرځوله- په زوره زوره یې ژړل-ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ-
هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو-د ماځیګر تر لمانځهٔ په ماجت کښې ناست وو-له لمانځهٔ پس چي زهٔ را ووتم- ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي ماښام پاته شه زما د نهٔ نهٔ له ډېره تکراره پس چي زهٔ را رخصتېدم- جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زهٔ هم له سلطان سره ځم- سهار به وختي ببرته راشم-" د ژړګُل کاکا هم پر خولهٔ هو ورغلو-
زهٔ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه-سباچي زهٔ راغلم دواړه به سره لاړ شو-داسي نهٔ وي سبا یو څوک وختي راشي-تهٔ به نهٔ یې- دا ښهٔ کار نهٔ دی-"
جمال یو کانِی له بله مات کړ که زهٔ پاته شم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فريد صيب ځان دلې دوري کاوه. يو ورځ چې زۀ شبنم،د شبنم ورور د فريد کورته ورغلو۔
فريد صيب: "د خدای پار دی داسي مۀ کوئ۔"
د دۀ کورودانه او زويان (زامن) ټول راغلو۔چای مو څيښلې۔
زۀ: "بابکه ! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فريد بابک څۀ نۀ وويل۔سر يې وښوراوو۔
د بابک خاندانه کورودانه کـه څۀ هم پـه دې خبره وه چې د مېړۀ مي دا مشغله ده بيا يې هم ځان ته زور ور کړ۔
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وايې؟"
زۀ: "موري ! تۀ لږ سو که رږغېږه۔خدای به ټولي خير کړي۔"
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدي خبري يې پر خولۀ ورتلې هغه يې کولې۔
زۀ: "بابکه ! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه۔"
فريد: "ښځې ! خبره کراري ته پرېږده۔"
زۀ: "مـوري ! د دې دا معنـا نـۀ ده چې تـۀ لـه يـو ښې سـرمايداري کـورنۍ يـې ۔ دا شـبنم او زمـا مـور لـه ډېرو خـوارو کورنيـو دي ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم .تهٔ او فريد بابک به دواړه په دې حيران شی."

د بابک ګرانه ښځه: "ځو که ده چي تر ما هم خاندانه ده؟"

زهٔ: "زما مور د هغه محمدعلي لور ده چي د درسته ښار خلګو لالا ورته ويل .موري، بابکه ! اوس ټول غلي شئ .زهٔ د خپلي مور ليک درته لولم."د جبران کتاب مي سره خلاص کړو.ليک په هغه صفه کښي پروت وو. پر کومه چي جبران د شيطان افسانه ليکلې وه.

د مور په لاس ليکلی ليک مي راواخيست . څوواره مي مچ کړو. دوی وايي "نارينه په اوښکو ډېر بد ښکاري ." زهٔ که ښهٔ ښکارېدم که بد اوښکي مي نهٔ درېدې . د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ. په لوړ ږغ مي وټولو ته ويل شرو کړو. دوی ټول متوجه وو.

د ليک شروع له بسم الله شريفي څخه شوې وه.

ګرانه زويه سلطانه ! ! ! ! دا خو مي اول درته ويلي وو چي دلته داسي خلک ډېر دي چي ودي درده وي . هغه که شته هم په شمار دي چي درمان ور کوي . دلته هغه هم په شمار دي چي اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چي ودي ژړوي. هغه بې شمېره دي چي درباندي وخاندي .هغه په شمار دي چي ودي خندوي يا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپينو غاښو نهٔ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په یاد وي ـ یوه ورځ چي زۀ او تۀ په دروازه کښي ناست وو ـ باران اورېدو ـ زۀ پر دې درسره ږغېدم...............ـ اوس که زۀ چیري مړه وم ـ اول مي قبر ته مۀ راځه ـ که دي چیري زړۀ نۀ ودرېدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کاڼو ولې تر څو چي دي نفس نۀ وي ختلی ـ که دي چیري داسي نۀ وکړو ـ نو زما د ناامېده مور (چي په دې هم شکي یم پر تا به مي حق وي او که نه ـ که چیري وو) له حقه نافله یې ـ

بل که دي داسي نۀ وکړو لکه څنګه چي زۀ درته وایم ـ فرید که دي ژوندی پیدا کړ ـ تر هغه یې په کراره مۀ پرېږده ـ تر څو چي دي په ژوند نۀ وي وژلی ـ که چیري مړ وو بیا یې هره ورځ قبر داسي په کاڼو وله لکه زما ـ

زما نوم په حقیقت کښي زردانه نۀ رڼا وو ـ زۀ له یو ډېري باعزته کورنۍ څخه یم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چي اکثره خلګو ورته لالا ویل ـ څلور ځوانان ورونه مي وو چي په حکومت کښي پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ایف ـ ایس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ایس ـ سي مي شروع وه چي د شرم او سترې ژوند سبب مي دا فرید نامی سړی جوړ شو ـ فرید په رنګ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن (خیرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پیدا شو ـ

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتېدو ـ تر دې سره ورسېدو چي ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکترو وګرځېدم ـ تقریباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځایه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وویل چې ماشوم ژوندکړی دی. ځایه کول یې خون کول دي.
په کور کښې مې له شرمه سترګې نهٔ شوې رښولای .زهٔ و مور بیا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چې نا امېده شوو. اخیر مې د ځان وژنې کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځې په لاس نهٔ راغله چې تهٔ پیدا شوې.
تهٔ زما مور د شپې شپې له کوره ویستې . کوم ځای چې ما ور ښودلی وو هلته یې یښی وې. په کور کښې نور داسې د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مې یو وړکی لیک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښې مې خپلې کورنۍ ته ولیکل چې په ما پسې مه ګرځئ .زهٔ نن شپه ځان وژنم.د شپې چې ټول کور ویدهٔ شو.زهٔ د کور له خوا په زینه راوختم . په ډېر احتیاط او تکلیف مې هغه زینه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مې په کوڅو کښې مخه را وکړه .د فرید بنګلې ته راغلم.نیت مې دا وو چې فرید به اوس تا مانه کوي . که یې چیرې ځان دلې دوري کاوهٔ. ځان یا به دی وژنې !. ګېټ مې وټکاوه. ګېټ د فرید هغه مزدور خلاص کړ چې زهٔ یې پېژندلم. تل یې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو.د فرید پوښتنه مې وکړه .فرید په دې شپه په بنګله کښې نهٔ وو.د مزدور په خونه ور ددننه شوم.په خونه کښې زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چې زما مور هغه وخت تهٔ نغښتی وې. پوښتنه مې ځینې وکړه .فرید چیرې دی؟ هغه وویل "زهٔ هم نهٔ وم .نن راغلم. هغه شپه که دې په یاد وي.بجلي چې نهٔ وه. را ویښ شوم.وره دلاس بتۍ مې را واخیسته راووتم.تکه توره تیاره وه ـ د ماشوم په ګېډۍ کښې ژړا وه چې ګېډۍ مې خلاص کړوـ ماشوم پروت وو.تر سهاره مې وګرځاوو. سهار مې له هوټله شیدې ورته راوړې. په چمچه (کاشوغه)مې ورکړې.

د فرید صیب بې اجازې کلي ته لاړم .ماشوم مې یووړو. زموږ په کلي کښې ډم دی .د هغه اولاد نهٔ وو. هغه ته مې ورکړی .د هغه ښځې چې ماشوم ورواخیست د ستي یې وویل حرمونی څومره ښاهسته دی زړونه کاږي .چیرې مې ورکاوهٔ که زهٔ یو سر نهٔ وای . کور مې درلوداي.زهٔ دا یو سر یم. " ویې خندل "څه پرېږده یې. نر ېېخي په فریاد بد ښکاري . ستا ولي رنګ تغیر خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فرید صیب ته راغلې هم نهٔ یې. "

ما ورته وویل "که مې مرسته کوې خو کیسه به درته وکړم.که یې نهٔ کوې بیا به پر خولهٔ لاس نیسې.ما او خپل کار به سره پرېږدې. " هغه وویل "ولي به یې نهٔ درسره کوم. اخیر انسانیت ،پښتونواله ،مسلماني ده . خو شرط به دا وي چې په دې درو سره کښې جائز وي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري." دهٔ وویل "دوا ړه راته ووایه. دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم."

ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه. اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وایي سړی را په ګوته کړه موږ یې وژنو. اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستې موټر پیدا کړې. ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې. زهٔ له تا سره وادهٔ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته ووایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زهٔ او تهٔ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم. که یې دواړه ویشتو نهٔ. زما درسره وعده ده چې وادهٔ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څهٔ کاروبار کوي."

سړی وار خطا غوندې شو. هر څه ځینې ورک شو. ببخې ډېر وخت یې تر خولهٔ خبره نهٔ راووته. اخیر زهٔ ورغلم. د دهٔ پر بشتره پربوتم. شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه.

سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو. زهٔ او دی پکښې کښېنستو. ما پښېن یو کورته ورغلو. موټر ته مو روپۍ ورکړې. هغه روان شو. دهٔ راته وویل "دا زما د خور کور دی. تهٔ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زۀ ببرته راځم ـ زۀ به لاړ شم ـ ستا د پاره به څو جوړې جوړې کړم ـ څو بشترې او لوښي به واخلم ـ په کلي کښې به خپلې خونې را صفا کړم ـ له هغه پس به ور شو ـ نو به کليوال شک نۀ اخلي ـ "

ما لس شپې د دۀ د خور په کور کښې تېرې کړې ـ خور يې دومره پورته کښته راسره کيده ـ د ورور په وادۀ ډېره خوشاله وه ـ هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه ! چې زما ورور دې د کور خاوند کړ ـ " خور يې په اخښي زما د پاره قميس او پړونی راوړو ـ دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو ـ

له لسو شپو پس چې دی راغلی ـ زۀ يې خور او اخښي په اوږدۀ قميس کښې له دۀ سره را رخصت کړم ـ په ښۀ نوي قميس او پړونې کښې له دۀ سره کلي ته لاړم ـ دورې مې نوم پر ځان زردانه کښېښودو ـ ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو ـ سو که مې جامې هم د کليوالو ښځو غوندې اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو ـ له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ، زرداد او زرګُلي لرې کړو ـ

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نۀ راځي ـ ماشومان مور دنيا ته راولو ـ هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څۀ ډول يې راولو ـ هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پورې اړه لري ـ دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لر پيدا کوي که ډېر ـ کال پس يې پيدا کوي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که دريږ. هغه مور او پلار خود اولاد نهٔ شي پيدا کولای چي په مور يا پلار کښي يې يو نقص وي. ځيني داسي مور او پلار وي لکه زهٔ او فريد چي خواهشات يې سترګي ورپټې کړي بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه تهٔ."
زما دلته د وجود هر وېښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو يوړم "چي داسي هم کېداى شي يا کېږي. حرموني پيدا کوي او غورځوي يې .دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا کړي او غورځولي وي."
چي د سوچ له دنيا څه بېرته حقيقي دنيا ته راغبرګ شوم . بېرته مي سترګي ليک ته را واړولې.لاندي څهٔ داسي ليکلي وو.
"تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې .ګناه زما او د فريد وه . سزا يې تا تېره کړه . تهٔ هغه ماشوم يې چي رښا ګناه ګاره دي مور ده او فريد ګناه ګار دي پلار. په دې فيصله کښي ګوره پر تا مور که خپل تقدير ملامت وي . مور نور په خپل قلم هيڅ نهٔ شي درته ليکلاى.
تهٔ به اوس فريد پيدا کوې . دا زما ليک به يې ومختنه رډې . فريد به څنګه پيدا کوې؟ فريد به اوس سپين رېرى وي خو کور يې په پلاني ځاى کښي دى. هغه بنګله په پلاني ځاى کښي ده چي دهٔ به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.
فريد به تر هغه نهٔ پرېږدې چي خپل حق دي نهٔ وي ځيني اخيستى .د دې خبري ژړګل ګواه دى بله د دهٔ خپله ښځه که يې بې ايماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله. يوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله. يو غټو کی زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رنړا "
چې سر مې راپورته کړ. له او ښکو ډکې سترګې مې يوې او بلې خواته واړولې . فريد، شبنم، د شبنم وړور، دبابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل. زۀ راووتم. دوی مې ټول يو ځای سره پرېښودو. بنګلې ته راغلم . نن مې د فريد بابا د خونې کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته‌ه ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکټر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.
زه: "څوک ورسره شته که نه؟"
مزدور: "نه جي!"
دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکټر فرزانه يوازي ناسته وه. د يو کتاب پاڼي يې سره اړولې.
زه: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"
ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله."
ورغلم په مخامخ چوکۍ کښي ورته کښېنسم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چي سپين څادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندي يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراته وو. برسېره وډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراته وو.
ډاکټرفرزانه: "له رڼا سره دي خدای ښه وکړي. زه خو بيا نه درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يوغم اخته کړي يو. رڼا خو زما د کالج په وخت کښي تر ټولو ښه ملګرې وه."
زه: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"
زه: "سلطان."
ډاکټر فرزانه: "وماته خو یې وصیحت کړی نه را کړی دی."
زه: "بیا هم."
ډاکټر فرزانه: "دا یې راته وویل. که چیري زما زوی سلطان درته راغلی. شاید له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي. پکار دی ته د ده تر راتلو مخکي د دې سوالونو ځوابونه ولیکي چي دی راشي ته یې په لاس ورکړې."
ما پر وخندل.
زه: "د سحرا کلیوال په دې سوالونو او ځوابونو څه پوهېږي؟"
دې هم وخندل بیا یې د مورکۍ په خبرو داسي پیل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښي داسي روزلي دي. په خدای که یې څوک په سکولونو او کالجونو کښي داسي وروزي. مثال ته اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟"
زه: "ګناه دې او خپل یار کړې. سزا یې ما تېره کړه او تېروم به یې. دویم دا دا یو اځي له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دریم دا داسي ولي کېږي؟ چي د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی. څلورم دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجي کېږي که نوري وجي هم شته؟"
ډاکټر فرزانه: "زما په اند. له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نهٔ کړي. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پېسو په لالچ کښې داسي کوي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي سوچ لري لکه نيازهٔ (سېلاب) اخيستي وځګ ته لاس اچوي . وايې په اخير کښي به په دې سړي پوري لاس ونيسې يعني هغسي نهٔ شي وه. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نهٔ لري.
زهٔ پوهېږم چي تهٔ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په يو څهٔ وخت کښي ضايعه کېږي . ولي يې ضايعه کوي نهٔ ؟ دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نهٔ لري. پر دې له ډېره وخت زهٔ کار کوم. سوکه سوکه لګيا يم او په دې کښي هم سل په سله د نارينه لاس دی." بيا يې وخندل "پښتانهٔ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښــي دی) تــهٔ او خــدای ! ! دا د ښـځې لـه ذات ،سـادتوب او مينتوب سره بې انصافي نهٔ ده . راځم د بې انصافۍ په لور. پر يوهٔ وادهٔ برسېره بل غواړي . که چيري چا خپله لور يا خور نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تېښتوي- پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي-

داسي هم کوي- یوه کوي بله پرېږدي- داسي یې لا له ښځې سره کړي دي- تربور، عزیز او قریب پر بل شي ځیني مړ شي یا مړ کړي- کورته را منډه کړي- خپله ښځه وولي- وایي دا زما په ښځه تور وو- دې ته ولي زموږ د خلکو سوچ و فکر نهٔ وراوړي چي د نورو خلکو څو فیصده ښځې پر اولاد مري - زموږ څو- په نورو خلکو کښي څومره غلا او قتلونه کېږي - په موږه کښي څومره ؟-

دا دوه سوالونه که اوس زهٔ او تهٔ په مخه وا خلو- په سوال کښي سوال پیدا کوو- کتاب څهٔ کتابونه به پر ې ولیکو-

له دې یوهٔ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم -دا زموږ خلک چي څهٔ وایي- عمل یې هم داسي دی که نهٔ؟

مثال ملا، ملک، سید، خان - د دې خلکو چي کومه زمه واري ده - هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟یعني دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا، ملک، سید، خان فرق شته که نهٔ؟ "

پر دېوال ځوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی- اوس له کوره څوک را پسې راځي- "

ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم- زما په خیال خبره رانه په بله لاړه- خیر بېرته به خپلي خبري ته راشو- راځم دې درو رشتو ته-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانيت،ژبه ،مذهب .
په دې درو کښې په يوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلای. په دې
دوو کښې کېږي .زموږ په ټولنه کښې ډېر خلګ شته چې د مور
په نوم پېژندل کېږي . مثال د ژړې انا زويان (زامن) ،د شنکۍ
ترور زويان داسي نور. پر دې خلګ خاندي څۀ ډېر په سپک نظر
ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا يو ډېر غټ سوال دی. پر
دې سوچ کول په کار دي. "
زۀ: "فرزانې خوري ! بيا له موضوع واوښتې. "
ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله . تا به
اورېدلي وي چې دوه ورونه دي . يو پلانکي زی بل پلانکي
خېل دی. "
زۀ: "هو خوري ! ما اورېدلي څۀ ما ليدلي هم يې پېژنم. "
ډاکټر فرزانه: "داسي ورونه هم شته چې د يوۀ په کور کښې يوه
ژبه،د بل په کور کښې بله ژبه ويل کېږي . داسي ورونه هم شته
چې يو په يوۀ مذهب وي بل په بل . په دې به هم اکثره خلګ خبر
وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا
وګوره . داسي خلګ لکه دا تۀ (د حراميانو)په نوم چې ياد شوي
دي. لوړ مقام يې موندلی چې نن يې پر مېنو پاته لمسيان او
کړوسي چې د هغو پر لمسيانو او کړوسيانو باچاهي کوي. چا
چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ويل .مثال لکه دا ځيني
خلګ ،کورونه او قبيلې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولۀ کښې وه چې د تېبل په پروته پنډه ښيښنه کښې يوه څهره را ښکاره شوه.زۀ وار خطا شوم.خولې راباندې ماتې شوې.بدن مې په رېږدېدو شو.د دې سترګې په ما کښې،زما سترګې په دې کښې ښخې وې . نۀ دې له ما سترګې اړولې نۀ ما له دې. له وېرې مې ورته وويل "خوشحال خټک خو نۀ يې؟ "

د څهرې خولۀ وخوځېده .په سپينو غاښونو يې څۀ داسې وويل

"نامرد فخر په نصب کا

مرد نۀ مور لري نۀ پلار "

چې راويښ شوم.په خولو کښې غرق وم. سا مې لنډه لنډه کېده . نۀ ډاکټر فرزانه وه،نۀ خوشحال خټک.سترګې مې وغړولې. په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم،کوم ته چې به فريدبابا د بل نامحرومې ښځې راوستې .هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم .دا مې محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نۀ سړی کېږي. "

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library